

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obo/9/2016
Identifikačné číslo spisu:	1004116824
Dátum vydania rozhodnutia:	04.07.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1004116824.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členov senátu JUDr. Anny Markovej a JUDr. Dariny Ličkovej v právnej veci žalobcu v právnej veci žalobcu: J. F., Z., zast.: JUDr. Petrom Kubíkom, advokátom, Poľná cesta 966/9, Dunajská Streda, IČO: 37 988 620, proti žalovaným: 1/ J&T ASSET MANAGEMENT, a. s., Lamačská cesta 3, 841 04 Bratislava, IČO: 31 399 941, 2/ Ing. B. X., X., zast. Advokátskou kanceláriou RELEVANS, s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, 3/ Československá obchodná banka, a. s., Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36 854 140 (pôvodne Československá obchodní banka, a. s., pobočka zahraničnej banky v SR, IČO: 30 805 066), zast. JUDr. Allanom Böhmom, advokátom, Advokátska kancelária Böhm & Partners, Jesenského 2, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 437 068,18 eura s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. novembra 2007, č. k. 3Cbm/61/04-382, takto

rozhodol:

- I. Odvolacie konanie sa voči žalovanému 1/ z a s t a v u j e .
- II. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cbm/61/04-382 z 20. novembra 2007 v znení opravného uznesenia č. k. 3Cbm/61/04-403 z 25. februára 2008 p o t v r d z u j e .
- III. Žalovaní 2/ a žalovaný 3/ m a j ú voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovaným zaplatenie istiny 13 167 116,-- Sk s príslušenstvom (v prepočte 437 068,18 eura s príslušenstvom).

2. Súd prvej inštancie rozhodol tak s odôvodnením, že žalovaný 1/ ako správca reštitučného otvoreného podielového fondu (ďalej ROPF) prostredníctvom žalovaného 2/ ako člena štatutárneho orgánu správcovskej spoločnosti 18. februára 2003 priamym predajom vopred určenému záujemcovi cez Burzu cenných papierov, a. s., Bratislava, odplatne previedol z majetku podielového fondu odporcu 1/ do majetku Poštovej banky, a. s., Bratislava a podielových fondov Prvej penzijnej, a. s., Bratislava, 179 889 ks akcií emitenta Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava (ďalej SLSP, a. s.) v nominálnej hodnote 1 000,-

- Sk/akcia, ISIN SK 1110001445, za jedinú záujemcami ponúknutú cenu 1 700,-- Sk za akciu, teda celkom za cenu 305 811 300,-- Sk. Žalovaný 3/ vykonával v danom čase na základe zmluvy so žalovaným 1/ funkciu depozitára a 18. februára 2003 dal súhlas žalovanému 1/ na predaj akcií.

3. Žalobca ako vlastník podielov ROPF mal za to, že uvedeným predajom akcií došlo k porušeniu zákona č. 385/1999 Zb. o kolektívnom investovaní. Porušenie videl najmä v tom, že Erste Bank der Österreichischen Sparkassen AG, Wien (ďalej len Erste Bank) nadobudla podiel 87,18% na základnom imaní spoločnosti SLSP, a. s., v menovitej hodnote 5 556 896 000,-- Sk za kúpnu cenu 17 899 344 800,-- Sk. Z uvedeného vyplýva, že Erste Bank v r. 2001 za jednu akciu SLSP, a. s., v menovitej hodnote 1 000,-- Sk reálne vyplatila čiastku 3 221,-- Sk. Dňa 22. septembra 2003 bol na Burze cenných papierov Bratislava, a. s., uzatvorený priamy obchod s akciami SLSP, a. s., v počte 179 889 ks za cenu 3 250,-- Sk za akciu. Podľa žalobcu sa jednalo o identické akcie, ktoré ROPF previedol na spoločnosť Poštová banka, a. s., za cenu 1 700,-- Sk za akciu. Celkový rozdiel medzi kúpnu cenou, za ktorú Erste Bank kúpila 179 889 ks akcií emitenta SLSP, a. s., a za ktorú tieto akcie predal žalobca 1/ z majetku ROPF, je suma 278 827 950,-- Sk. Dňa 15. apríla 2004 nadobudla Erste Bank podpisom zmluvy s Ministerstvom financií SR o kúpe akcií ďalších 10% základného imania SLSP, a. s., za cenu cca 2,9 mld. Sk, čo je cca 4 550,-- Sk za akciu. Z toho vyplýva, že majoritný akcionár SLSP, a. s., spoločnosť Erste Bank nikdy nenakupovala akcie SLSP, a. s., za cenu, ktorá by bola nižšia ako 3 221,-- Sk za akciu. Podľa obsahu podaní žalobcu žalovaní 1/ a 2/ boli povinní postupovať v súlade s ustanoveniami zákona o kolektívnom investovaní v znení neskorších noviel. Keďže takto nepostupovali, porušili svoje povinnosti vyplývajúce z uvedeného zákona, a to tým, že nevykonali riadnu analýzu ekonomickej výhodnosti predaja uvedených akcií, nevykonali riadne zistenia reálneho dopytu a najvýhodnejšej ceny akcií, akcie boli predané priamo už vopred určenému záujemcovi a nesplnili si predtým povinnosť anonymnej ponuky týchto cenných papierov na verejnom trhu cenných papierov, nesplnili povinnosť predat' cenný papier za najvýhodnejšiu cenu, neponúkli tieto cenné papiere na odpredaj majoritným vlastníkom SLSP, a. s. Pre tieto porušenia povinností vyplývajúce z cit. zákona Úrad pre finančný trh rozhodnutím č. GRUFT 113/2004/SANE z 24. februára 2004 uložil žalovanému 1/ pokutu vo výške 2 000 000,-- Sk.

4. Krajský súd ďalej z obsahu spisu zistil, že ku dňu vzniku škodovej udalosti portfólio ROPF tvorilo 713 852 347 ks podielových listov celkovej hodnote 1 160 723 917,-- Sk. Číže hodnota za 1 ks podielového listu bola 1 626,-- Sk. Ku dňu vzniku škodovej udalosti žalobca vlastnil 13 532 000 ks podielových listov ROPF, čiže jeho podiel na portfóliu ROPF v danom čase bol 1,89%. Žalobca mal za to, že hrubým porušením príslušných ustanovení cit. zákona v prípade priameho predaja 179 899 ks akcií SLSP, a. s., za cenu 1 700,-- Sk za akciu, dňa 18. februára 2003 mu bola ako podielníkovi ROPF spôsobená škoda vo výške 5 214 082,-- Sk. Táto škoda vznikla tým, že v prípade priameho predaja akcií SLSP, a. s., z majetku ROPF do majetku Erste Bank za cenu 3 250,-- Sk za akciu, by bol výnos vyšší o sumu 278 827 950,-- Sk. Vzhľadom na to, že v portfóliu ROPF v kritickom čase bol podiel žalobcu 1,89%, je 1,89% z čiastky 278 827 950,-- Sk v sume 5 269 849,-- Sk, o ktorú čiastku by sa zvýšila hodnota podielových listov žalobcu v ROPF. Toto je aj suma, ktorú žalobca uplatňuje ako náhradu škody.

5. S odvolaním sa na ust. § 373 Obchodného zákonníka, § 420 Občianskeho zákonníka a § 13 ods. 4 zákona o kolektívnom investovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca nepreukázal zodpovednosť za škodu voči žalovanému 1/. Táto zodpovednosť žalovaného 1/ voči žalobcovi ako podielníkovi bude daná, ak budú naplnené a žalobcom preukázané objektívne predpoklady zodpovednosti za škodu, t. j. existencia porušenia právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Žalovaný 1/ sa nedopustil žiadneho porušenia povinnosti, z ktorého by mohla žalobcovi vzniknúť nejaká škoda. Predmetné akcie boli predané za najvýhodnejšiu cenu akú bolo možné dosiahnuť v danom čase a za daných okolností, čo v spore bolo preukázané. Tvrdenie, že akcie boli predané po viac ako siedmich mesiacoch za cenu 3 250,-- Sk za kus, nie je samo osebe tvrdením, ktoré by poukazovalo na to, že žalobcovi vznikla nejaká škoda. Škoda by mohla žalobcovi vzniknúť vtedy, ak by v čase realizácie predaja akcií bolo možné tieto predat' za vyššiu cenu. Nie je naplnený ani predpoklad zodpovednosti za škodu, t. j. existencia príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody, nakoľko nedošlo k žiadnemu porušeniu povinnosti a tým, že nebola porušená povinnosť, nemohla škoda

vzniknúť.

6. Žalobca sa proti žalovanému 2/ domáhal náhrady škody za porušenie povinností pri výkone funkcie člena predstavenstva žalovaného 1/, ktorý zodpovedá podielnikom za vzniknutú škodu (§ 57 prvá veta ZKI). Žalobca mal za to, že žalovaný 2/ tým, že dňa 18. februára 2003 zadal pokyn na predaj cenných papierov za cenu 1 700,-- Sk za kus, nekonal s náležitou starostlivosťou, lebo sa nezaoberal pri rozhodovaní a nezohľadnil všetky dostupné informácie, týkajúce sa predaja akcií. Najmä mal vedieť, že analýza ekonomickej výhodnosti predaja akcií SLSP za cenu 1 700,-- Sk je nesprávna a nepodložená. Krajský súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, v čom spočíva porušenie povinnosti člena predstavenstva pri výkone jeho funkcie.

7. Krajský súd nezistil zodpovednosť za škodu ani u žalovaného 3/. Tento nemohol spôsobiť bezprostredne škodu podielnikom ROPF. Udelenie súhlasu žalovaným 3/ ako depozitára smerovalo k odsúhlaseniu limitnej ceny, ktorá zodpovedala hodnote predmetných cenných papierov majetku ROPF. Udelenie súhlasu neznamenal povinnosť žalovaného 1/ v postavení správcu ROPF akcie predat' v limitnej cene a nemalo vplyv na zákonné povinnosti iných subjektov podieľajúcich sa na predaji. Škoda podielnikom ROPF nemohla vzniknúť, nakoľko aj pred predajom akcií SLSP, a. s., bola hodnota týchto akcií stanovená na 1 700,-- Sk a aj po ich predaji sa hodnota podielových listov nezmenila. Ak by nejaká škoda aj vznikla, môže spočívať len v ušlom zisku pre nedosiahnutie najvýhodnejšej ceny, ktorú bolo možné dosiahnuť v prospech otvoreného podielového fondu. Za dosiahnutie najvýhodnejšej ceny pri predaji akcií, ktorú bolo možné dosiahnuť v prospech ROPF, však nezodpovedá žalovaný 3/, nakoľko to nie je jeho zmluvná, ani zákonná povinnosť. Medzi podielníkmi ROPF a depozitárom neexistoval žiadny záväzkovo-právny vzťah, ktorý bol upravený v Obchodnom zákonníku, a preto ani náhrada škody voči žalovanému 3/ nemôže byť upravená Obchodným zákonníkom. Súd neuznal zodpovednosť žalovaného 3/ ani podľa § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka, lebo miera zavinenia žalovaného 3/ tu nie je.

8. O náhrade trov konania Krajský súd v Bratislave rozhodol podľa výsledku sporu v súlade s § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ich neuplatnili. Žalovanému 3/ priznal náhradu trov za právne zastupovanie advokátom vo výške 361 698,60 Sk.

9. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie s poukazom na ustanovenia § 205 odsek 2 písm. a/, c/, d/ a f/ O. s. p. Namietal, že predložil v prvostupňovom konaní dôkazy, z ktorých vyplýva, že v čase realizácie predmetného obchodu bolo možné predat' akcie SLSP za cenu 3 221,-- Sk za jeden kus majoritnému akcionárovi SLSP - Erste Bank, ktorá mala o akcie záujem. Pokiaľ by žalovaní svoje zákonné a zmluvné povinnosti splnili riadne, došlo by k predaju akcií SLSP, a. s., z majetku ROPF za cenu 3 221,-- Sk/kus, čo je o 1 521,-- Sk/kus viac oproti kúpnej cene akcií v predmetnom obchode. Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že prvostupňový súd nevykonal navrhnuté dôkazy, čím mu odňal možnosť konať pred súdom, a to pripojenie trestných spisov vedených na Okresnom riaditeľstve PZ Bratislava I, pripojenie spisov Úradu pre finančných trh o výkone dohľadu nad činnosťou žalovaného 1/ a žalovaného 3/, uložiť žalovaným 1/ a 3/ predložiť súdu zmluvu o výkone činnosti depozitára, ktorá by preukázala existenciu právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 3/, výsluch svedkyne JUDr. L. O., odborníčky na oblasť kolektívneho investovania. Nakoľko súd nevykonal navrhnuté dôkazy, neúplne zistil skutkový stav veci, a preto skutkové závery súdu prvej inštancie uvedené v predmetnom rozsudku neobstoja.

10. Žalobca poukázal na právoplatné rozhodnutie Úradu pre finančných trh (ďalej len ÚFT) ako orgánu dohľadu, číslo GRUFT-113/2004/SANE z 24. februára 2004 a jeho odôvodnenie s tým, že po veľmi dôkladnom šetrení bola žalovanému 1/ uložená pokuta v celkovej výške 2 000 000,-- Sk za porušenie § 35 ods. 1 a § 36 odsek 2 zákona o kolektívnom investovaní. Poukázal tiež na právoplatné rozhodnutie ÚFT číslo GRUFT-126/2004/SANE z 23. novembra 2004, v ktorom vyslovil <. porušenie ustanovenia § 20 odsek 1 druhá veta cit. zákona žalovaným 3/, za čo mu bola uložená pokuta v celkovej výške 250 000,-- Sk. Žalobca mal za to, uvedenými rozhodnutiami preukázal, že žalovaní 1/ a 3/ porušili svoje povinnosti. Žalobca v odvolaní ďalej vytýkal súdu prvého stupňa, že nevychádzal z vyššie uvedených rozhodnutí ÚFT, ale rozhodol v priamom rozpore s týmito rozhodnutiami. Pokiaľ by žalovaní plnili

riadne svoje povinnosti a vykonali by voči Erste Bank ponuku predaja predmetných akcií SLSP, a. s., za cenu 3 221,-- Sk/akcia, za ktorú bola SLSP, a. s., privatizovaná, pričom táto cena bola verejne známa, Erste Bank by akcie SLSP, a. s., kúpila za túto cenu 3 221,-- Sk/akcia. Erste Bank nemala vedomosť o predaji predmetných akcií SLSP, a. s., vo februári 2003, a teda nemala možnosť kúpiť tieto akcie. Napokon Erste Bank kúpila tieto akcie v septembri 2003 od súkromnej cyperskej spoločnosti, ktorá tak z predaja predmetných akcií SLSP, a. s., dosiahla zisk vo výške 278 827 950,-- Sk. Žalobca niekoľkokrát opakovane v jeho písomných podaniach akcentoval, že Erste Bank bola pripravená a interným rozhodnutím jej najvyšších orgánov aj zaviazaná zaplatiť v prípade ponuky predaja predmetných akcií SLSP, a. s., z majetku ROPF zo strany žalovaného 1/, konajúceho žalovaným 2/, sumu 3 221,-- Sk za jednu akciu.

11. Žalobca ďalej v odvolaní uvádza, že na žalovaného 2/ zákon o kolektívnom investovaní kladie vysoké nároky odbornej spôsobilosti a dôveryhodnosti, ako aj povinnosť konať s náležitou starostlivosťou, ktorá v sebe zahŕňa aj povinnosť konať s odbornou starostlivosťou. Žalovaný 2/ nekonal s náležitou starostlivosťou, nezaobstaral si a pri rozhodovaní nezohľadnil všetky dostupné informácie, týkajúce sa predmetu rozhodnutia. Pri jeho odbornej spôsobilosti a náležitej starostlivosti mal vedieť, že analýza ekonomickej výhodnosti predaja akcií SLSP za cenu 1 700,-- Sk je nesprávna a nepodložená. Žalovaný 2/ nekonal s odbornou, ani náležitou starostlivosťou, keď za žalovaného 1/ dňa 18. februára 2003 zadal pokyn na predaj cenných papierov 179 889 kusov akcií SLSP, a. s., za cenový limit 1 700,-- Sk. Úplne zrejmé pochybenie žalovaného 2/ spočíva v tom, že akcie SLSP, a. s., neboli ponúknuté na predaj majoritnému akcionárovi Erste Bank napriek tomu, že žalovaný 2/ verejne vyhlasoval, a teda vedel, že majoritný akcionár je najpravdepodobnejší záujemca o kúpu týchto akcií. Akcie SLSP, a. s., neboli verejne ponúknuté dokonca vôbec nikomu. Aj z tohto dôvodu bola žalovanému 1/ a žalovanému 3/ uložená pokuta rozhodnutím ÚFT.

12. Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že žalovaný 3/ porušil právne povinnosti podľa § 20 odsek 1 druhá veta a § 23 odsek 1 písm. a/ zákona o kolektívnom investovaní tým, že sa uspokojil s informáciou od žalovaného 1/, konajúceho žalovaným 2/, že ponuky od iných spoločností boli na nižšej cenovej úrovni bez toho, aby túto informáciu akokoľvek preveril. Tým, že nepreveril výhodnosť predajnej ceny z hľadiska toho, či žalovaný 1/, konajúci žalovaným 2/, vykonal všetky potrebné kroky na stanovenie najvýhodnejšej ceny akcií SLSP, a. s., aspoň výslovným dopytom na žalovaného 1/, aby tento preukázal, že aktívne oslovil potenciálnych investorov, u ktorých bolo možné predpokladať, že by mohli mať o kúpu akcií záujem. Žalovaný 3/ sa však pasívne uspokojil s informáciou od žalovaného 1/ o výhodnosti navrhovanej kúpnej ceny bez toho, aby táto informácia bola žalovaným 3/ aktívne preverená samostatným konaním s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami podielnikov tak, ako to stanovuje cit. zákon. Nepovažoval za správny ani právny názor prvostupňového súdu, že medzi podielnikom ROPF a depozitárom neexistoval žiadny záväzkovo-právny vzťah, ktorý bol upravený v Obchodnom zákonníku, a preto ani náhrada škody voči žalovanému 3/ nemôže byť v upravená Obchodným zákonníkom. Poukázal na zmluvu o výkone činnosti depozitára, uzavretú medzi žalovaným 1/ a žalovaným 3/ s tým, že ju možno považovať za zmluvu v prospech tretej osoby, nakoľko jej predmetom je odplatná správa cudzieho majetku, a to cenných papierov, patriacich podielnikom ROPF.

13. Žalobca v odvolaní odkazuje ďalej na svoje písomné podania zo 7. februára 2007, 20. júla 2007 a 26. októbra 2007.

14. Súčasne žalobca vytkol neurčitosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia v časti výroku o náhrade trov konania žalovanému 3/ vo výške 361 698,60 Sk, a to ohľadne špecifikácie priznanej náhrady za osem úkonov právnej služby.

15. Žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 221 O. s. p. a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo napadnutý rozsudok zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel, vrátane náhrady trov konania.

16. Žalovaní 1/ a 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žiadali napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdiť

ako vecne správne. Uviedli, že bol v dostatočnom rozsahu zistený skutkový stav z dôkazov predložených počas konania. Ak žalobca namietal, že ním navrhované dôkazy neboli súdom vykonané, tak mal súčasne preukázať, že ich nevykonaním nemohli byť zistené rozhodujúce skutočnosti potrebné v posudzovanom prípade pre vydanie meritórneho rozhodnutia súdu prvého stupňa, a že teda tým pádom bolo neúplné. Podľa názoru žalovaných však žalobca nič také v doterajšom priebehu konania a ani v odvolaní samotnom nepreukázal a dokonca ani netvrdil. Žalobca neuviedol jediný právne relevantný argument, s ktorým by sa tak žalovaní, ako aj súd prvej inštancie, neboli už v priebehu konania vysporiadali. Zdôraznil, že rozhodnutím ÚFT č. GRUFT-113/2004/SANE z 24. februára 2004 bola žalovanému 1/ uložená pokuta výlučne za porušenie odbornej starostlivosti nevykonaním krokov, ktoré by viedli k dosiahnutiu najvýhodnejšej ceny akcií. Rozhodnutie vôbec nekonštatuje, že by po vykonaní týchto krokov bola dosiahnutá vyššia cena ako práve tá, ktorá bola dosiahnutá. ÚFT, teda konštatoval pochybenia v procese predaja, nie v cene predaja, pričom sa však ďalej v rozhodnutí vôbec nekonštatuje, že by predaj akcií dňa 18. februára 2003 nezabezpečil dosiahnutie najvýhodnejšej ceny, akú bolo možné v danom čase dosiahnuť. Bolo preukázané, že cena, ktorá bola dosiahnutá, bola cenou trhovou (teda takou, ktorú bolo možné dosiahnuť v danom čase a na danom mieste). Zároveň bolo dokázané, že Erste Bank rokovala s právnym predchodcom žalovaného 1/ REŠTITUČNÝ INVESTIČNÝ FOND, a. s. (ďalej len „RIF“), ale na jeho ponuku na predaj nereagovala a ani svoj vlastný protinávrh nedala. Dôvodom bolo, že v danom čase mala Erste Bank iné strategické záujmy. Kúpa akcií od žalovaného 1/ v danom čase bola v rozpore s týmito strategickými záujmami. Neskôr došlo ku kúpe identického balíka akcií od tretej osoby (o cca 7 mesiacov neskôr), avšak ako vyplýva zo znaleckého posudku, v tom čase bola trhovú situáciu už iná, čo by viedlo aj k inej znalcom určenej cene (uvedené priamo v znaleckom posudku). To znamená, že vyššia cena bola dosiahnutá vtedy, kedy bola skutočne už vyššia všeobecná hodnota týchto akcií. Za takýchto okolností žalobca neuniesol dôkazné bremeno o základných predpokladoch vzniku nároku na náhradu škody.

17. Žalovaní 1/ a 2/ ďalej uviedli, že žalobca len špekuloval a nepreukázal, že by dňa 18. februára 2003 Erste Bank zaplatila za akcie cenu vo výške 3 221,-- Sk/ akcia, teda cenu podstatne vyššiu, ako bola ich hodnota, ak tak mohla urobiť už na jeseň v roku 2002 za cenu o cca 400,-- Sk na akciu nižšiu. Erste Bank reagovala na ponúkané ceny, nenavrhovala svoju vlastnú cenovú požiadavku v rámci cenovej taktiky, nakoľko v tom čase musela kúpiť 2 väčšie balíky akcií. Z hľadiska dôležitosti jednotlivých balíkov akcií najskôr chcela Erste Bank nadobudnúť späť 19,99% akcií SLSP, a. s., od Európskej banky pre obnovu a rozvoj a 10%-ný balík akcií SLSP, a. s., od Ministerstva financií SR a nakoniec zostávajúci balík akcií SLSP, a. s., v objeme 2,82% v tom čase v majetku RIF, a to v tomto poradí. Zaoberali sa otázkou pojmov hodnoty a ceny akcie. Podľa odborného stanoviska Ing. Dušana Uhery zo dňa 3. novembra 2007 všeobecná hodnota akcie podľa vyhlášky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, je znaleckým odhadom najpravdepodobnejšej ceny akcie ku dňu ohodnotenia v danom mieste a čase, ktorá by sa mala dať dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže, pri poctivom predaji, keď kupujúci aj predávajúci budú konať s patričnou informovanosťou i opatrnosťou a s predpokladom, že cena nie je ovplyvnená neprimeranou pohnútkou. Nemožno preto prisvedčiť záverom žalobcu, že všeobecná hodnota akcie, ktorá je hodnotou, aká by sa mala dať dosiahnuť na trhu v podmienkach voľnej súťaže, je značne, resp. diametrálne odlišná od trhovej ceny, ktorej zohľadnenia sa domáha žalobca. Podľa názoru žalovaných, medzi trhovou hodnotou a trhovou cenou totiž nie je buď žiadny rozdiel, alebo ak, tak len celkom minimálny (v prípade výskytu určitej špecifickej okolnosti). Zo znaleckého posudku spoločnosti ZNALEKON, s. r. o., z 15. augusta 2007 vyplýva, že trhovú hodnotu akcií sa k 18. februáru 2003 pohybovala v rozmedzí od 1 600,-- Sk/akcia (hodnota určená porovnávacou metódou) do 2 006,-- Sk/akcia (hodnota určená podielom na vlastnom imaní SLSP, a. s., k 31. decembru 2002, tzv. vnútorná hodnota). Ak by chcel žalobca uspieť, musel by preukázať, že v prípade, ak by žalovaný 1/ neporušil povinnosť, za ktorej porušenie mu bola uložená pokuta, dosiahol by pri predaji cenu ešte vyššiu, ako bola v danom čase všeobecná hodnota akcií, teda že by dosiahol cenu vyššiu, ako cenu trhovú. Nič také však žalobca nepreukázal. Naopak zo znaleckého posudku vyplýva, že sa nedalo očakávať dosiahnutie vyššej ceny. V znaleckom posudku spoločnosti ZNALEKON, s. r. o., zo dňa 15. augusta 2007 sa okrem iného uvádza aj to, že stanovenie trhovej hodnoty akcií metódou určenia ich tzv. vnútornej hodnoty (t. j. určenia podielu na vlastnom imaní) sa bežne nepoužíva a že uvedená metóda má len podporný charakter. Z toho teda vyplýva, že rozhodujúcou

je porovnávací metóda, v súlade s ktorou bola trhovú hodnotu akcií určená sumou 1 600,-- Sk/akcia. Žalovaní sú presvedčení, že práve cena vo výške 1 700,-- Sk/akcia zohľadnila okolnosti, na ktoré žalobca poukazuje (nárast vnútornej hodnoty na jednu akciu, postavenie SLSP, a. s., na trhu) ako aj okolnosti, ktoré k 18. februáru 2003 boli objektívne dané (problémy s likviditou akcií, nevhodná akcionárska štruktúra SLSP, a. s.). Nemožno teda nič namietat' voči tomu, ak trhovú cenu (1 700,-- Sk/akcia) bola o 100,-- Sk na akciu vyššia ako trhovú hodnotu akcie určenú porovnávacou metódou (1 600,-- Sk/akcia). Žalovaní zastávajú názor, že pokiaľ mali dosiahnuť pri predaji akcií najlepšiu možnú trhovú cenu, nie je možné očakávať, že by táto trhovú cenu akcií bola podstatne vyššia ako ich trhovú hodnotu, a to predovšetkým v dôsledku okolností, na ktoré už žalovaní v priebehu konania poukázali.

18. Žalovaní sú toho názoru, že v posudzovanom prípade nejde o vzťahy medzi podnikateľmi, ani o vzťahy spadajúce pod tzv. absolútne obchody podľa § 261 ods. 1, resp. § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka. Právny vzťah podielníka (žalobcu) a správcovskej spoločnosti (žalovaného 1/), resp. člena jeho štatutárneho orgánu (žalovaného 2/), ktorého obsahom je zodpovednosť správcovskej spoločnosti za škodu spôsobenú porušením povinností pri správe podielového fondu a zodpovednosť člena štatutárneho orgánu za škodu spôsobenú porušením povinností člena štatutárneho orgánu pri výkone jeho funkcie, sú vzťahmi občianskoprávnymi, ktoré okrem iného vyžadujú na vznik takejto zodpovednosti aj preukázanie zavinenia na strane žalovaných. Žalobca v konaní nepreukázal vznik škody (v nebolo v konaní preukázané, že by dňa 18. februára 2003 bolo možné pri akomkoľvek postupe žalovaných dosiahnuť cenu vyššiu, ako bola cena, ktorá bola dosiahnutá - 1 700,-- Sk/akcia), potom nie je daná ani príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinností a ani zavinenie.

19. Ďalej žalovaný 2/ k odvolaniu žalobcu namietal, že žalovaný 2/ sa pri predaji akcií žiadneho porušenia povinností v súvislosti s výkonom funkcie predsedu predstavenstva správcovskej spoločnosti nedopustil. Rozhodne teda nemôže platiť tvrdenie žalobcu, že rozhodnutie UFT má byť dôkazom porušenia povinností žalovaného 2/ pri výkone jeho funkcie, nakoľko rozhodnutie sa povinnosťami predsedu predstavenstva správcovskej spoločnosti pri výkone jeho funkcie vôbec nezaobera a smeruje iba voči inému subjektu, ktorým je žalovaný 1/. Ak žalobca uvádza, že na člena predstavenstva (žalovaného 2/) sú kladené najvyššie požiadavky, nakoľko člen predstavenstva musí konať s náležitou starostlivosťou, ktorá je širším pojmom ako odborná starostlivosť, má nepochybne pravdu, avšak len potiaľ, pokiaľ sa takéto konanie bude posudzovať vo vzťahu k výkonu funkcie člena predstavenstva. Nemožno totiž prisvedčiť záveru, že pojem náležitej starostlivosti by mal znamenať to, že člen predstavenstva je povinný suplovať činnosť všetkého odborného aparátu žalovaného 1/, nakoľko takáto konštrukcia by ani nemohla byť prakticky realizovateľná. Je síce pravdou, že žalovaný 2/ ako člen predstavenstva má rozhodovaciu právomoc, či obchod bude alebo nebude vykonaný, avšak z tejto jeho rozhodovacej právomoci nemožno ešte vyvodzovať zodpovednosť za správnosť predmetnej analýzy. Prijatie opačného záveru by muselo nevyhnutne znamenať, že žiadna spoločnosť by nepotrebovala odborný aparát, pretože aj tak by duplicitne všetky úlohy riešil sám člen predstavenstva, a to s plnou zodpovednosťou za dosiahnutý výsledok. Žalovaní preukázali dôkazmi, že akcie boli Erste Bank ponúknuté na predaj, avšak táto o ne za cenu asi o 400,-- Sk na akciu nižšiu ako bol v tom čase jej platný interný cenový limit (3 221,- Sk/akcia) neprejavila záujem. Navyše to, že akcie neboli nikomu verejne ponúknuté, bolo dôsledkom stavu na trhu pred 18. februárom 2003, ako aj dňa 18. februára 2003, kedy sa na trhu nenachádzal subjekt, ktorý by bol reálne ochotný zaplatiť za akcie cenu vyššiu ako 1 700,- Sk/akcia. Napokon žalovaný 2/ namietal premlčanie nároku žalobcu nad žalobou uplatnenú sumu 5 269 849,-- Sk, ktorú na sumu 13 167 116,-- Sk rozšíril osobitným podaním zo 17. februára 2006, keďže žalobca súdu prvej inštancie nepredložil žiadny dôkaz na preukázanie svojej aktívnej vecnej legítimácie.

20. Žalovaní 1/ a 2/ navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

21. Žalovaný 3/ vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnuté rozhodnutie potvrdiť ako vecne správne a priznať náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci. Namietal, že žalobca uplatňuje náhradu škody voči žalovanému 3/ z titulu porušenia jeho povinností podľa zákona o kolektívnom

investovaní (č. 594/2003). Na podanie takejto žaloby nie je aktívne legitimovaný, lebo podľa cit. zákona v znení platnom do 1. januára 2005 depozitár za škody spôsobené porušením povinností podľa zákona a zmluvy na výkon činnosti depozitára podielnikom ROPF nezodpovedá. Priamu zodpovednosť zakotvil až zák. č. 594/2003 Z. z. o kolektívnom investovaní vo svojom ustanovení § 87 ods. 2, ktorý nadobudol účinnosť až 1. januára 2005. Až od účinnosti tohto zákona mohli podielníci priamo vymáhať náhradu škody od depozitára na základe § 87 ods. 4 tohto zákona. Zdôraznil ďalej, že žalovaný 3/ nikdy nevyslovil súhlas s predmetným obchodom. Schvaľoval anonymný obchod prijímaním návrhov určených vopred neurčenému okruhu osôb na limitnú cenu. Súhlasil s predajom akcií emitenta Slovenská sporiteľňa, a. s., v počte 179 889 kusov za cenový limit 1 700,-- Sk za akciu z ROPF a nie konkrétny obchod žalovaného 1/. Za neodôvodnené pokladal žalobcom vytýkané pochybenie súdu o nevykonaní ďalších navrhovaných dôkazov, lebo išlo o dôkazy nesporné (rozhodnutia ÚFT, existencia zmluvy o výkone činnosti depozitára medzi žalovaným 1/ a žalovaným v 3/). Dôkazy, ktoré ešte žalobca navrhoval pôvodne vykonať, avšak následne na ich vykonaní netrval, nemohli preukázať nové skutkové okolnosti vzťahu k účasti žalovaného 3/ na skutkovom stave. Otázka posúdenia zodpovednosti, posúdenia porušenia právnej povinnosti, je právnym posúdením veci. Zo žiadneho dôkazu predloženého žalobcom nevyplýva, že by dňa 18. februára 2003, kedy došlo k predaju akcií SLSP, a. s., z majetku ROPF, existoval subjekt, ktorý bol schopný a bez akýchkoľvek podmienok ochotný zaplatiť za predávané akcie cenu vyššiu ako 1 700,-- Sk za akciu a akcie nemohol kúpiť z dôvodu porušenia povinnosti žalovaného 3/ (§ 20 ods. 1 ZKI). Z výpovede právneho zástupcu Erste Bank a SLSP, a. s. (Mgr. Samuel Vlčan), na ktorú sa žalobca odvoláva, nevyplývajú skutočnosti, ktoré z nich žalobca vyvodzuje. Z tohto dôkazu nevyplýva, že Erste Bank bola dňa 18. februára 2003 jednoznačne a bezpodmienečne rozhodnutá a pripravená za 2,82% akcií SLSP, a. s., zaplatiť sumu 13,8 mil. eur (3 219,69 Sk/akcia pri kurze NBS platného 18. februára 2003, 1 euro = 41,970,- Sk). Vyplyva z nej, že prioritou Erste Bank boli dva väčšie balíky akcií vlastnené Slovenskou republikou a Európskou bankou pre obnovu a rozvoj. Rovnako z nej vyplýva, že rokovania o kúpe akcií s RIF, a. s., ukončila v lete 2002 Erste Bank a v septembri 2003 kúpila predmetný balík 2,82% akcií SLSP, a. s., aj z dôvodu, že v tomto čase už boli známe podmienky na nadobudnutie 10% akcií vo vlastníctve Slovenskej republiky. Tiež z nej nevyplýva tvrdenie žalobcu, že z rozhodnutia predstavenstva a dozornej rady Erste Bank vyplýval záväzný pokyn, podľa ktorého zástupca Erste Bank bol zaviazaný ponúknuť za predmetný balík akcií SLSP, a. s., až cenu v prepočte 3 220,-- Sk za akciu. Z výpovede vyplýva pravý opak, keď je v nej uvedené: „Erste Bank reagovala na ponúkané ceny, nenavrhovala svoju vlastnú cenovú požiadavku v rámci cenovej taktiky, nakoľko v tom čase musela kúpiť 2 väčšie balíky akcií.“

22. O odvolaní žalobcu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudkom č. k. 6Obo/84/2008-428 zo dňa 19. 02. 2009 v spojení s opravným uznesením č. k. 6Obo/84/2008-450 zo dňa 14. apríla 2009, ktorým napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cbm/61/04-382 z 20. novembra 2007 v znení opravného uznesenia č. k. 3Cbm/61/04-403 z 25. februára 2008 potvrdil a žalovaným priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu poukazuje na zistený skutkový stav súdom prvej inštancie. Osvojil si dôvody napadnutého rozhodnutia, ako aj právne posúdenie. K námietkam uvedeným v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie na prejednanie vecí samej nariadil viackrát pojednávanie, na ktorých umožnil stranám sporu, teda aj žalobcovi, splniť zákonnú povinnosť uloženú v § 120 ods. 1 O. s. p., označiť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd však nie je viazaný dôkaznými návrhmi účastníkov. Je oprávnený posúdiť a rozhodnúť o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Žalobca v odvolaní vytkol krajskému súdu, že nevykonával navrhované dôkazy, ktorými by preukázal svoj uplatnený nárok. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcom navrhované dôkazy (vyžiadanie trestného spisu, spisu z Úradu pre finančný trh, predloženie zmluvy o výkone depozitára od žalovaných) by mali preukázať skutočnosti, ktoré jednak neboli v konaní sporné a jednak nimi nemohli byť preukázané rozhodujúce skutočnosti pre priznanie práva na náhradu škody. Nevykonanie navrhovaných dôkazov teda neznamená procesné pochybenie súdu s právnym následkom odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom v zmysle § 221 ods. 2 písm. f/ O. s. p., na ktoré ustanovenie žalobca v odvolaní poukázal. Súd prvej inštancie sa oboznámil s rozhodnutím Úradu pre finančný trh, Bratislava z 24. februára 2004, č. GRUFT-113/2004/SANE, z ktorého zistil, že žalovaný 1/ pri nakladaní s 179 889 kusmi akcií emitenta Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, dňa 18. februára 2003 ich

predajom za 1 700,-- Sk/kus porušil povinnosť spravovať majetok podielového fondu s odbornou starostlivosťou v zmysle zákona o kolektívnom investovaní. Z toho dôvodu mu bola uložená pokuta. Súd prvej inštancie sa tiež oboznámil s písomným odborným stanoviskom znalca z odboru ekonómia a manažment, odvetvie financie, Ing. Dušana Uhera z 26. októbra 2007 predloženého žalobcom (č. l. 311 spisu), s výpoveďami svedkov a s písomnými stanoviskami strán sporu k prejednávanej veci. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca jednoznačne nepreukázal, že škoda, ktorú žalobca vyčíslil sumou 13 167 116,-- Sk, mu vznikla v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti konať v zmysle zákona o kolektívnom investovaní žalovaným 1/. Nebolo žalobcom preukázané a nevyplýva to ani z rozhodnutia Úradu pre finančný trh, že by v danom čase žalovaný 1/ pri dodržaní všetkých podmienok a spôsobov podľa cit. zákona dosiahol predajom akcií vyššiu trhovú cenu, než za ktorú akcie v skutočnosti predal. Tiež nebolo jednoznačne žalobcom preukázané, že predmetné akcie by žalovaný za cenu 3 221,-- Sk/akcia mohli predat' majoritnému akcionárovi Erste Bank. Vzhľadom na to, že na cenu akcií pôsobia rôzne okolnosti na kapitálovom trhu, cena závisí od osobných pomerov predávajúceho alebo kupujúceho (viď znalecký posudok Ing. D. Uhera), odvolací súd prisvedčil žalovaným 1/ a 2/, že žalobcom určená cena akcie 3 221,-- Sk za 1 kus v čase predaja akcií 18. februára 2003 sa bez ďalšieho javí ako špekulácia. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu škody, ani príčinnú súvislosť medzi porušením záväzku žalovanými a vznikom škody. Pretože nezistil základné zákonné predpoklady pre priznanie uplatneného práva na náhradu škody v zmysle § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka voči všetkým žalovaným, vecne správne žalobu zamietol. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie vo veci samej podľa § 219 O. s. p. potvrdil. Odvolací súd preskúmal aj výšku priznanej náhrady trov konania žalovanému 3/. Zistil, že tieto boli priznané na základe jeho vyúčtovania z 20. novembra 2007 (č. l. 369). Odvolací súd vyúčtované trovy pokladal za účelne vynaložené.

23. Proti tomuto rozsudku najvyššieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré najvyšší súd ako súd dovolací uznesením č. k. 1ObdoV/20/2012-571 zo dňa 26. 09. 2013 odmietol. V odôvodnení uviedol, že žalobca nebol postupom súdu prvej inštancie, ako ani odvolacieho súdu, vylúčený z realizácie procesných práv daných Občianskym súdnym poriadkom. Za týchto okolností tvrdenie dovolateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nie je opodstatnené. Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepreukázala existencia žalobcom tvrdených procesných väd v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p., a že najavo nevyšla ani žiadna iná vada uvedená v ust. § 237 O. s. p., dovolací súd v ďalšom vychádzal z toho, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ust. § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti (právne posúdenie veci).

24. Na základe ústavnej sťažnosti žalobcu Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom III. ÚS 627/2015-36 zo dňa 2. februára 2016 obe vyššie uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu ako súdu odvolaciemu na ďalšie konanie. V rozhodnutí vytkol arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí pre nenáležité odôvodnenie spočívajúce v nesprávnom vyvodení záverov z preukázaného skutkového stavu a nesprávnej interpretácii a aplikácii relevantnej právnej úpravy. Uviedol, že spôsob, akým sa s neobstaraním a následným nevykonaním navrhnutých dôkazov, ktoré, ako je na prvý pohľad zrejmé, smerujú k zisteniu subjektu, resp. subjektov zodpovedných za škodu - vychádza z chybného vyhodnotenia predložených rozhodnutí úradu v rozpore s § 135 ods. 1 O. s. p., resp. z ich ignorovania všeobecnými súdmi v konaní, a preto nie je akceptovateľné. Právny záver najvyššieho súdu, že vyžiadanie trestného spisu, spisu úradu a predloženie zmluvy o výkone depozitára od žalovaných by smerovalo k preukázaniu skutočností, ktoré neboli v konaní sporné a nemohli nimi byť preukázané rozhodujúce skutočnosti pre priznanie práva na náhradu škody, ako aj to, že je v súlade so zákonom, že krajský súd celkom opomenul existenciu rozhodnutí, ktoré preň záväzným spôsobom riešia predbežnú otázku zodpovednosti za protiprávne konanie, nemôže obstať. Naopak, uviedol, že najvyšší súd ponechal bez povšimnutia argumenty sťažovateľa, ktoré majú pre vec podstatný význam a obe napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu preto nespĺňajú požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý

proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia a jeho prípadnej arbitrážnosti.

25. Vec po vrátení ústavným súdom na ďalšie konanie o odvolaní žalobcu je vedená najvyšším súdom ako súdom odvolacím pod sp. zn. 5Obo/9/2016.

26. V priebehu odvolacieho konania po vrátení veci ústavným súdom na ďalšie konanie, najvyšší súd doručil žalobcovi vyjadrenie žalovaného 3/ k odvolaniu žalobcu (č. l. 405 - 415) , a taktiež doručil žalovaným reakciu žalobcu na vyjadrenie žalovaných 1/ a 2/ k odvolaniu žalobcu (č. l. 424 - 426).

27. Žalobca v reakcii zo dňa 11. 07. 2016 na vyjadrenie žalovaného 3/ uviedol, že z nálezu ústavného súdu jednoznačne vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací i dovolací pochybil, keď si neosvojil závery vyjadrené v rozhodnutiach Úradu pre finančný trh č. GRUFT-113/2004/SANE z 24. 02. 2004 a č. GRUFT-126/2004/SANE z 23. 11. 2004. Uvedené pochybenie je možné identifikovať aj v prípade rozhodnutia Krajského súdu Bratislava, ktorý taktiež opomína existenciu uvedených právoplatných rozhodnutí úradu, ktoré záväzným spôsobom riešia predbežnú otázku zodpovednosti za protiprávne konanie. V čítaní žalobcu uznesenie ústavného súdu znamená, že niet pochyb o tom, že zo strany žalovaných došlo k porušeniu ich zákonných povinností. Podľa žalobcu už ostáva len presne určiť, ktorý z nich, resp. v akej miere zodpovedá za porušenie týchto zákonných povinností, a zistenie ďalších skutočností potrebných na priznanie práva na náhradu škody. Podľa ústavného súdu bolo povinnosťou všeobecných súdov, v súlade s návrhmi žalobcu doplniť dokazovanie smerujúce práve k zisteniu subjektov zodpovedných za škodu a k výške škody. Všeobecné súdy však uvedené zanedbali, a nielen, že nevykonali žalobcom navrhnuté dôkazy, ktoré sú (boli) relevantné z hľadiska určenia vyššie uvedených predpokladov zodpovednosti za škodu (ústavný súd spomína osobitne trestné spisy, spisy Úradu pre finančný trh, zmluvu o výkone depozitára uzatvorenú medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/), ale s týmito dôkazmi, resp. ich nevykonaním sa ani nevysporiadali v odôvodneniach svojich rozhodnutí. Podľa žalobcu ústavný súd naznačil, že v dôsledku protiprávneho konania žalovaných nepochybne vznikla žalobcovi škoda, majetková ujma. Úlohou všeobecných súdov teda bude doplniť dokazovanie o dôkazné prostriedky navrhnuté žalobcom v rozsahu potrebnom na zistenie spôsobenej škody. Vo svetle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky teda argumenty žalovaného 3/ uvedené vo vyjadrení ohľadne nevykonaných dôkazov, nesprávnych skutkových zistení nesprávneho právneho posúdenia vecí, neobstoja. Žalobca vyslovil presvedčenie, že okolnosti prípadu umožňujú výšku škody jednoznačne určiť. Ak by to však nebolo možné, poukázal na spôsob určenia výšky škody uvedený v rozhodnutí Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. II. ÚS 1430/13 zo dňa 24. 07. 2014. Zdôraznil okolnosti toho prípadu, a to : že v rozhodnutiach Úradu pre finančný trh sa uvádza, že reštitučný fond mohol predat' akcie Slovenskej sporiteľne, a. s., jej majoritnému akcionárovi Erste Bank, pričom tento bol vo februári 2003 ochotný zaplatiť za akcie Slovenskej sporiteľne cenu 3221 Sk/akcia, čím by získal reštitučný fond pri predaji vyššiu sumu o 278 827 950 Sk; v lete 2002 sa uskutočnilo rokovanie medzi zástupcami Erste Bank a Reštitučného investičného fondu, a. s. (pred jeho premenou na otvorený podielový fond), ale fondom ponúkaná cena za akcie Slovenskej sporiteľne vysoko presahovala privatizačnú cenu 3 221,-- Sk/akcia; v dôsledku uvedeného „letného rokovania“ následne došlo no jeseň 2002 k rozhodnutiu vrcholných orgánov Erste Bank o akceptovateľnej cene 3 221,-- Sk/akcia za akcie Slovenskej sporiteľne (ktorá presne odpovedala verejne známej privatizačnej cene, ktorú zaplatila Erste Bank už skôr), pokiaľ budú fondom akcie Slovenskej sporiteľne ponúknuté na predaj - keby teda správca fondu oslovil Erste Bank pred predajom akcií Slovenskej poisťovne, mohol získať takú istú cenu, akú za akcie Slovenskej sporiteľne získal štát; žalovaný 2/ pred predajom akcií Slovenskej sporiteľne z majetku reštitučného fondu však vôbec neoslovil hlavného záujemcu Erste Bank, aj keď si bol vedomý, že majoritný akcionári sú prirodzenými záujemcami o kúpu minoritných podielov. Namiesto toho zavádzal podielnikov, aj verejnosť, že k takým rokovaniam dochádza. Depozitár ČSOB mohol byť tiež zavádzaný, ale v každom prípade pri výkone svojej dozornej povinnosti sám zlyhal. K námietke žalovaného 3/ o nedostatku pasívnej legitímácie s poukazom na ust. § 24 ods. 1 zák. č. 594/2003 Z. z. o kolektívnom investovaní, podľa ktorého priama zodpovednosť depozitára voči podielnikom vznikla až od 01. 01. 2005, pričom dovtedy bola zodpovednosť len depozitára voči správcovskej spoločnosti, žalobca uviedol, že osobitný predpis, akým zákon o kolektívnom investovaní je, vylučuje použitie všeobecného predpisu (v tomto

případe obchodného o občianskeho zákonníka), ak nastane hypotéza osobitnej právnej normy. Ak táto hypotéza nastane, daný prípad spadá pod aplikáciu osobitnej, špeciálnej právnej normy. Nie je však vylúčené subsidiárne použitie všeobecnej právnej normy na hypotézy odlišné od špeciálnej normy zo predpokladu, že sú splnené hypotézy všeobecnej právnej normy. Ak sa stretnú právne predpisy rovnakej právnej sily v postavení *lex generalis* a *lex specialis*, *lex specialis* neruší *lex generalis*, len vylučuje jeho aplikáciu na prípady uvedené v *lex specialis*. Subsidiárne však stále je možná aplikácia *lex generalis*. Vzhľadom na uvedené žalobca je toho názoru, že je daná pasívna legitímácia žalovaného 3/ minimálne s prihliadnutím na všeobecnú právnu úpravu zodpovednosti zo škodu podľa § 420 Obč. zákonníka. Navrhol preto zrušiť rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

28. Žalovaný 3/ podal dňa 24. 02. 2017 písomné vyjadrenie k podaniam žalobcu zo dňa 13. 02. 2009 a 11. 07. 2016. V ňom uviedol, že nedal dňa 13. 02. 2003 súhlas s predmetným obchodom (čo má byť obchod uskutočnený 18. 02. 2003 - predaj 179 889 ks akcií Slovenskej sporiteľne, a. s., z majetku žalovaného 1/ na Poštovú banku, a. s. a podielových fondov Prvej penzijnjej, a. s., za cenu 1700,-- Sk/akcia), ako to nesprávne tvrdí žalobca v odvolaní, ale žalovaný 3/ súhlasil s predajom akcií emitenta Slovenská sporiteľňa, a. s. („SLSP“) v počte 179 889 ks za cenový limit 1700,-- Sk/akcia. Teda žalovaný 3/ schvaľoval anonymný obchod a nie konkrétny obchod. Podľa žalovaného 3/ žalobca v konaní nepreukázal svoje tvrdenie, že ak by žalovaní splnili svoje zákonné a zmluvné povinnosti riadne, došlo by k predaju akcií SLSP z majetku ROPF za cenu 3 221,-- Sk/kus. Na danú vec nie je možné aplikovať rozhodnutie Ústavného súdu ČR II. ÚS 1430/13 zo dňa 24. 07. 2014, pretože rieši určenie škody pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalovaný 3/ nespochybňuje rozhodnutie Úradu pre finančný trh č. GRUFT-126/2004/SANE zo dňa 23. 11. 2004 a sám vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že súd pochybil, keď nesprávne právne posúdil neexistenciu porušenia právnej povinnosti žalovaného 3/ podľa § 20 ods. 1 zák. č. 385/1999 Z. z. Toto pochybenie však nemá vplyv na správnosť zamietnutia žaloby voči žalovanému 3/ z dôvodu absencie pasívnej legitímácie žalovaného 3/, nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby voči žalovanému 3/ a neexistencie všetkých predpokladov zodpovednosti za škodu. K námietke o nevykonaní dôkazov, žalovaný 3/ uviedol, že sám žalobca na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 20. 11. 2007 vyhlásil, že netrvá na vykonaní iných dôkazov, ako boli súdom vykonané. Výslovil nesúhlas s tvrdením žalobcu, že by ústavný súd skonštatoval existenciu škody vo svojom rozhodnutí. Do kompetencie ústavného súdu to ani nepatrí. Ústavný súd rozhodol o porušení základného práva žalobcu na ochranu vlastníctva ako dôsledku porušenia základného práva na súdnu ochranu v spore, ktorého predmetom je majetkové právo. Predmetom konania na ústavnom súde nebolo rozhodovanie o porušení povinností žalovaných, ani o vzniku škody. Žalobcom zhrnuté okolnosti prípadu v podaní zo dňa 11. 07. 2016 nemajú podľa žalovaného 3/ oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd je v tomto konaní viazaný len výrokovou časťou rozhodnutí Úradu pre finančný trh, t. j. tým, že bol spáchaný správny delikt, a kto ho spáchal. Poukázal na svoje vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 06. 05. 2008, v ktorom v časti C opísal jednotlivé dôkazy vykonané v konaní, ktoré vyvracajú žalobcom tvrdý skutkový stav. Žalovaný 3/ zotrval na námietke nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby voči žalovanému 3/ a na nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného 3/. Poukázal na ust. § 24 ods. 1 zákona o kolektívnom investovaní, z ktorého vyplýva, že depozitár zodpovedá správcovskej spoločnosti za škody spôsobenej porušením povinností vyplývajúcich z tohto zákona a zo zmluvy o výkone činnosti depozitára pri výkone svojej činnosti, a to aj po jej skončení. Žalobca opiera svoj nárok na náhradu škody práve pre porušenie povinností žalovaného 3/ uvedenej v § 20 ods. 1 zákona o kolektívnom investovaní (za ktorej porušenie mu aj Úrad pre finančný trh uložil sankciu rozhodnutím GRUFT-126/2004/SANE). Nastala teda hypotéza osobitnej právnej normy, a preto nie je možné použiť všeobecnú normu. Depozitár za porušenie povinností podľa zákona o kolektívnom investovaní zodpovedá výlučne správcovskej spoločnosti a nie podielnikom. Správcovská spoločnosť mala vymáhať škodu od depozitára, ktorá vznikla porušením povinností depozitára. V danom prípade absentuje zodpovednostný vzťah medzi žalobcom a žalovaným 3/. V podrobnostiach ďalej odkázal na svoje predchádzajúce písomné vyjadrenia. Naviac poukázal na to, že vzniesol námietku premlčania sa časti uplatnenej sumy, a to 265 526,95 eura, nakoľko žalobca v premlčacej dobe uplatnil len pohľadávku nadobudnutú od spoločnosti KORFIN, s. r. o., podľa zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 14. 02. 2006, ktorá však smerovala len voči žalovanému 1/, a preto z tejto pohľadávky nie je voči žalovanému 3/ aktívne legitimovaný. Žalobca

nepreukázal, že by osoby, ktoré postúpili priamo alebo prostredníctvom spoločnosti KORFIN, s. r. o., na neho pohľadávky, boli podielníkmi ROPF. V prípade, že by súd uznal zodpovednosť žalovaného 3/ za škodu, poukázal na potrebu aplikácie § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka (delená zodpovednosť). Inak navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu vo vzťahu k žalovanému 3/.

29. Uvedené vyjadrenie žalovaného 3/ bolo zaslané ostatným stranám sporu na vedomie.

30. V písomnom podaní zo dňa 19. 04. 2017 žalobca podal stanovisko k predchádzajúcemu vyjadreniu žalovaného 3/. Uviedol, že všeobecný súd je viazaný rozhodnutím Úradu pre finančný trh a poukázal na str. 15 nález Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 627/2015-36 zo dňa 02. 02. 2016, kde ústavný súd podľa žalobcu jednoznačne ustálil priamu súvislosť medzi rozhodnutím Úradu pre finančný trh o uložení sankcie zo spáchanie správneho deliktu a subjektom zodpovedným za škodu, ktorá žalobcovi vznikla. Z vyjadrenia žalovaného 3/ nie je zrejmé, prečo by porušenie povinnosti vyplývajúcej z osobitného predpisu nemohlo mať za následok zodpovednosť za škodu podľa všeobecného predpisu. Porušenie povinnosti vyplývajúcej z jedného právneho predpisu môže mať svoj „dopad“ v podobe škody vzniknutej podľa iného, všeobecného predpisu. Poškodený sa môže dovoliavať porušenia zmluvnej povinnosti aj v prípade, že nie je škodcovým spolukontrahentom. Ustanovenie § 420 o všeobecnej zodpovednosti za škodu sa použije vždy, ak konkrétny prípad spôsobenia škody nespadá pod niektoré iné ustanovenie Občianskeho zákonníka o náhrade škody, ktoré ustanovuje osobitné podmienky (predpoklady) zodpovednosti zo škodu (§ 421 a nasl. Občianskeho zákonníka), alebo ak zodpovednosť za škodu nie je osobitne upravená v inom zákone. Žalobca preto trvá na svojej aktívnej legitímácii, aj na pasívnej legitímácii žalovaného 3/. Všeobecné súdy v zmysle nález Ústavného súdu by opätovne mali posúdiť existenciu všetkých predpokladov zodpovednosti za škodu, avšak už vychádzajúc z právoplatných rozhodnutí Úradu pre finančný trh, konštatujúcich nielen porušenie povinnosti žalovaného v prvom a treťom rade, ale v podstate aj vznik škody na strane podielnikov žalovaného 1/. Ak by ústavný súd mal za to, že porušením povinností žalovaných (t. j. predajom akcií Slovenskej sporiteľne, a. s., pod cenu) škoda nevznikla, nemohol konštatovať ani porušenie práva žalobcu na vlastníctvo. Ústavný súd predaným akciám pripisuje určitú majetkovú hodnotu, ktorá je ako vlastníctvo chránená ústavou. Predaj týchto akcií bezdôvodne pod cenu znamená zásah do práva žalobcu vlastníť majetok. Dva predpoklady - porušenie povinností žalovaných o existenciu škody - už podľa názoru ústavného súdu sú ustálené, úlohou súdov bude zistiť existenciu ďalších vykonaní doplneného dokazovania. K námietke premlčania žalobca uviedol, že o žalovaného 3/ žalobu rozšíril podaním zo dňa 02. 05. 2005 a na sumu 13 167 116,- - Sk žalobu rozšíril dňa 17. 02. 2006. Nadobudnutie pohľadávky na náhradu škody bolo oznámené aj žalovanému 3/ dňa 11. 05. 2007 v súlade s § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, čo s prihladením na ustálenú judikatúru postačuje na aktívnu legitímáciu žalobcu na vymáhanie takéhoto nároku a pasívnu legitímáciu žalovaného v treťom rade, bez potreby ďalšieho preukazovania nadobudnutia pohľadávky (samotná existencia pohľadávky tvorí predmet konania vo veci samej). V prípade potreby žalobca je však pripravený preukázať súdu nadobudnutie pohľadávky voči žalovanému 3/ predložením oznámení o postúpení pohľadávok doručených žalovanému 3/. V doterajšom priebehu konania k tomu nedošlo z dôvodu, že konanie bolo ukončené súdom prvej inštancie ešte pred tým, než sa mohlo dostať do fázy preukazovania nadobudnutia pohľadávok žalobcom.

31. Vyjadrenie žalobcu zo dňa 19. 04. 2017 bolo zaslané ostatným stranám v spore na vedomie.

32. Podaním zo dňa 17. 05. 2017 sa žalovaný 2/ vyjadril k stanoviskám žalobcu, ako aj reagoval na nález Ústavného súdu zo dňa 02. 02. 2016. Navrhol, aby odvolací súd rozhodol o odvolaní žalobcu tak, že konanie voči žalovanému 1/ zastaví a rozsudok krajského súdu vo výroku týkajúcom sa žalovaného 2/ a 3/ potvrdí ako vecne správny. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že žalovaný 1/ zanikol bez právneho nástupcu výmazom z obchodného registra dňa 06. 02. 2012, čím stratil procesnú subjektivitu. Tento nedostatok podmienky konania nie je možné odstrániť, a preto je potrebné odvolacie konanie voči žalovanému 1/ zastaviť. Ďalej uviedol, že žalobca nepreukázal splnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného 2/ za škodu. Žalobca svoj nárok opiera o ust.

§ 57 zákona č. 385/1999 Z. z. o kolektívnom investovaní (ďalej len ZKI) a o § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka. V rozhodnutiach Úradu pre finančný trh GRUFT-113/2004/SANE a GRUFT-126/2004/SANE riešia porušenie povinností žalovaného 1/ a žalovaného 3/. O porušení povinností žalovaného 2/ sa v týchto rozhodnutiach nehovorí. V pôsobnosti Úradu pre finančný trh bol aj dohľad nad činnosťou člena predstavenstva správcovskej spoločnosti (§ 60 ZKI) a ak by zistil porušenie mohol členovi predstavenstva podľa § 61 ods. 1 ZKI uložiť sankciu. Čo sa nestalo. Všeobecné sudy podľa ústavného súdu riadne nevyhodnotili tieto rozhodnutia Úradu pre finančný trh, inak by museli konštatovať porušenie povinností podľa ZKI u žalovaného 1/ a žalovaného 3/. Záver o porušení povinností žalovaného 2/ však z týchto rozhodnutí nemožno vyvodiť. Žalovaný 2/ preukázal, že konal pri výkone funkcie člena predstavenstva s náležitou starostlivosťou. Pomocou odborného aparátu žalovaného 1/ si obstaral analýzu ekonomickej výhodnosti obchodov a o jej správnosti nemal dôvod pochybovať. Žalovaný 2/ nebol z titulu svojej funkcie povinný vykonať všetky kroky, ktoré boli spojené s predajom akcií Slovenskej sporiteľne, a. s., osobne. Pri posudzovaní, či žalovaný 2/ postupoval pri výkone svojej činnosti s náležitou starostlivosťou, sa nemôže skúmať výsledok činnosti žalovaného 2/, ale samotná činnosť. To znamená, či si žalovaný 2/ obstaral všetky relevantné a dostupné informácie pre uskutočnenie rozhodnutia o predaji Akcií SLSP. Tieto informácie si žalovaný 2/ nemusel obstarávať sám - mohol tieto úlohy vykonávať aj zamestnanec spoločnosti alebo tieto úlohy mohol delegovať na inú osobu, pokiaľ mala taká osoba potrebnú odbornú spôsobilosť. Nedostatky pri predaji akcií Slovenskej sporiteľne, a. s. (SLSP) vytýkané v rozhodnutí Úradu pre finančný trh (ÚFT) ÚFT-113/2004, by bolo možné pričítať priamo žalovanému 2/ vtedy, ak : a) žalovaný 2/ postupoval pri predaji Akcií SLSP bez toho, aby si buď sám alebo prostredníctvom odborne spôsobilého aparátu obstaral všetky podstatné a dostupné informácie o tom, ako postupovať pri predaji Akcií SLSP (prípadne že obstaraním takýchto informácií poveril nekvalifikované osoby), alebo b) žalovaný 2/ svojvoľne nezohľadnil získané informácie, alebo c) žalovaný 2/ nedostatočne kontroloval činnosť poverených osôb. Analýzou boli poverení zamestnanci spoločnosti - vedúci odboru portfólio manažmentu a zamestnanci odboru. Ako vedúci zamestnanec (a súčasne aj člen predstavenstva) musel mať p. Ing. Boris Čarakčiev potrebnú odbornú spôsobilosť na výkon svojej funkcie, čo vyplýva aj z personálnych požiadaviek na činnosť správcovskej spoločnosti (pozri § 7 ods. 5 ZKI). Túto odbornú spôsobilosť aj mal. Túto skutočnosť preukázal žalovaný 2/ písomným prehlásením Ing. Borisa Čarakčieva zo dňa 03. 09. 2007. Žalovaný 2/ postupoval na základe takto vyhotovenej analýzy ekonomickej výhodnosti obchodov a zadal pokyn na predaj akcií SLSP za cenu 1 700,-- Sk/akcia. Kontrola činnosti vedúceho odboru portfólio manažmentu bola vykonaná. O tom svedčí aj skutočnosť, že pred tým, než žalovaný 2/ zadal pokyn na predaj akcií SLSP, mal k dispozícii aj súhlas depozitára, pričom depozitár sa vyjadroval práve k predaju akcií SLSP postupom podľa analýzy zamestnancov odboru portfólio manažmentu. Žalovaný 2/ preto nemohol mať rozumné pochybnosti o tom, či zamestnanci odboru si riadne plnili svoje pracovné úlohy a získali všetky dostupné informácie potrebné pre rozhodnutie o tom, či by bolo možné dosiahnuť predaj akcií SLSP za cenu vyššiu ako 1 700,-- Sk /akcia, a pri vypracovaní analýzy ekonomickej výhodnosti obchodov nedošlo k akýmkoľvek pochybeniam alebo opomenutiam. S ohľadom na rozhodnutie ÚFT 113/2004 žalovaný 2/ by mohol rozpoznať pochybenia alebo opomenutia pri plnení úloh odboru portfólio manažmentu len vtedy, ak by zistil, že v danom čase bolo možné predať akcie SLSP za cenu vyššiu ako 1 700,-- Sk/akcia, pretože bol iný záujemca o akcie SLSP, ktorý bol ochotný zaplatiť za ne v danom čase vyššiu cenu, alebo nebolo vôbec nevyhnutné v danom čase predať akcie SLSP a neskorším predajom by bolo možné dosiahnuť predaj akcií SLSP za cenu vyššiu ako 1 700,-- Sk/akcia. Vznik škody na majetku v podielovom fonde a už vôbec nie výšku škody nie je možné vyvodiť z rozhodnutia ÚFT 113/2004, ani z rozhodnutia ÚFT 126/2004. V zmysle Nálezu ÚS SR a § 135 O. s. p. (dnes § 193 C. s. p.) sú tieto rozhodnutia pre konajúci súd záväznými v otázke, že bol spáchaný správny delikt a kto ho spáchal. Správnym deliktom, o ktorom rozhodol ÚFT v rozhodnutí ÚFT 113/2004 a rozhodnutí ÚFT 126/2004, však bol samotný postup, ktorý predchádzal predaju akcií SLSP dňa 18. 02. 2003. Predmetom posudzovania v konaní pred Úradom pre finančný trh nebol výsledok činnosti správcovskej spoločnosti a depozitára - ÚFT neskúmal, či vznikla škoda a v akej výške. Vychádzajúc z rozhodnutia ÚFT 113/2004 a rozhodnutia ÚFT 126/2004 to znamená, že v tomto konaní by musel žalobca preukázať, že ak by žalovaný 1/ a žalovaný 3/ neporušili svoje povinnosti spôsobom uvedeným vo výrokoch predmetných rozhodnutí ÚFT, mohol by žalovaný 1/ predať akcie SLSP Erste Bank za cenu vyššiu ako 1 700,-- Sk za akciu. Z vykonaného dokazovania však vyplýva, že Erste Bank nebola

ochotná v rozhodnom čase (okolo 18. 02. 2003) kúpiť Akcie SLSP, pretože to nebolo v súlade s jej taktikou. Erste Bank chcela najskôr odkúpiť väčšie balíky akcií Slovenskej sporiteľne, a. s. (ďalej aj „SLSP“) od Európskej banky pre obnovu a rozvoj (19,99%) a od Ministerstva financií SR (10%), ktoré v danom čase ešte nemala odkúpené. (Dôkaz: výpoveď Mgr. V.). Hodnota akcií SLSP sa v rozhodnom čase (okolo 18. 02. 2003) pohybovala v rozmedzí od 1 600,-- Sk do 2 006,-- Sk za akciu, a teda cena, ktorá bola dosiahnutá predajom Akcií SLSP dňa 18. 02. 2003, bola práve v tomto rozmedzí. (Dôkaz: Znalecký posudok č. 22/2007 vyhotovený znaleckou organizáciou ZNALEKON, s. r. o.). Ak by v rozhodnom čase (okolo 18. 02. 2003) žalovaný 1/ zohľadnil finančné ukazovatele z neauditovanej účtovnej závierky SLSP k 31. 12. 2002, prehľad nárastu vnútornej hodnoty na jednu akciu, postavenie SLSP na trhu a predpokladaný budúci vývoj vnútornej hodnoty akcií SLSP (pozri písm. b) druhá odrazka výrokovej časti rozhodnutia ÚFT 113/2004), nebolo by možné rozumne predpokladať, že bude dosiahnutý predaj akcií SLSP za cenu 3 250,-- Sk za akciu dosiahnutú v septembri 2003. Nárast vnútornej hodnoty akcií SLSP k 31. 12. 2002 totiž nie je určujúcim pre stanovenie hodnoty akcií SLSP. Cena 1 700,-- Sk za akciu zodpovedala trhovej hodnote Akcií SLSP, keďže bola v rozmedzí stanovenom znaleckou organizáciou ZNALEKON, s. r. o. Preto nebolo možné rozumne očakávať, že by ktokoľvek iný zaplatil za Akcie SLSP inú, vyššiu cenu. Porušenie vlastníckeho práva žalobcu vyslovil ústavný súd v dôsledku porušenia práva na spravodlivé súdne konanie. Ak by totiž nebolo porušené právo sťažovateľa (žalobcu) na spravodlivé súdne konanie, a ak by v konaní vo veci bol žalobca úspešný, mohol sa jeho majetok zväčšiť o súdom priznaný nárok. Porušenie vlastníckeho práva žalobcu videl ústavný súd teda v tom, že v súdom konaní si žalobca uplatňoval pohľadávku na náhradu škody, ktorá spadá do kategórie majetku. Vecné posudzovanie prípadu samozrejme nebolo predmetom konania pred ústavným súdom. Nesprávny je ďalej aj názor žalobcu vo vyjadrení zo dňa 15. 07. 2016, že v tomto prípade je možné aplikovať závery, ktoré prijal Ústavný súd ČR v náleze, sp. zn. II. ÚS 1430/13, zo dňa 24. 07. 2014. Závery Ústavného súdu ČR sú zjavne aplikovateľné len v prípadoch nárokov uplatňovaných podľa zákona o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, nakoľko argumentácia Ústavného súdu ČR vychádza najmä z ústavnoprávneho výkladu základného práva podľa čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (právo na náhradu škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia súdu, štátneho orgánu a iného orgánu verejnej správy alebo nesprávneho úradného postupu). Ústavný súd ČR argumentuje ďalej judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach nárokov na náhradu majetkovej ujmy spôsobenej neprimeranou dĺžkou konania, a ďalej § 136 O. s. p. a § 2955 nového českého občianskeho zákonníka. K svojej zodpovednosti podľa § 194 ods. 9 Obch. zák. žalovaný 2/ uviedol, že z jazykového znenia § 194 ods. 9 Obch. zák. je zrejmé, že veriteľ spoločnosti je oprávnený uplatniť priamo proti členom predstavenstva nároky spoločnosti na náhradu škody. Je tým daná osobitná aktívna vecná legitímácia veriteľov spoločnosti uplatňovať nároky, ktoré patria spoločnosti. Oprávnenie veriteľa spoločnosti uplatňovať nárok spoločnosti na náhradu škody voči členovi predstavenstva nemení nič na tom, že veriteľom z pohľadávky na náhradu škody voči členovi predstavenstva je výhradne spoločnosť. Oprávnenie veriteľa uplatňovať nárok spoločnosti na náhradu škody voči členovi predstavenstva je závislé od existencie nároku spoločnosti voči členovi predstavenstva na náhradu škody a existencie nároku veriteľa voči spoločnosti. Pokiaľ pohľadávka spoločnosti voči členovi predstavenstva zanikne, zanikne tým aj právo veriteľa spoločnosti voči členovi predstavenstva podľa § 194 ods. 9 Obch. zák. A to aj v prípade, že k zániku pohľadávky spoločnosti voči členovi predstavenstva dôjde inak, ako jej splnením. V tomto prípade nárok spoločnosti - žalovaného 1/ na náhradu škody spôsobenej porušením povinností pri výkone funkcie člena predstavenstva voči žalovanému 2/ zanikol. Dôvodom je zánik žalovaného 1/, v ktorom vykonával žalovaný 2/ funkciu člena predstavenstva. Zanikla dokonca aj pohľadávka žalobcu na náhradu škody voči žalovanému 1/ (ak boli splnené podmienky vzniku zodpovednosti žalovaného 1/). Zánik tejto pohľadávky je tiež dôsledkom zániku žalovaného 1/ bez právneho nástupcu. Preto - ak aj vznikla zodpovednosť žalovaného 2/ za škodu podľa § 194 Obch. zák., oprávnenie žalobcu uplatniť si nárok na náhradu škody voči žalovanému 2/ podľa § 194 ods. 9 Obch. zák. zaniklo dňom 06. 02. 2012. Žalovaný 2/ ďalej vo svojom vyjadrení uviedol, že nárok podielníka voči členovi predstavenstva podľa § 57 ZKI vznikne vtedy, ak hodnota majetku v podielovom fonde, ktorý spravuje správcovská spoločnosť, klesla v dôsledku porušenia povinností člena predstavenstva. Rozdiel medzi § 57 ZKI a § 194 ods. 9 Obch. zák. sa prejavuje v tom, že nároky voči členom predstavenstva môžu uplatňovať popri sebe správcovská spoločnosť aj podielníci, pričom podielníci nemusia preukazovať, že nemôžu svoj nárok na náhradu

škody uspokojiť z majetku správcovskej spoločnosti. Žalovaný 2/ tvrdí, že ustanovenie § 57 ZKI je potrebné vykladať tak, že nároky podielnikov voči členom predstavenstva správcovskej spoločnosti sú závislé od existencie vzťahu podielnikov k majetku v podielovom fonde, na ktorom mala vzniknúť škoda. Inými slovami, nároky podielnikov voči členom predstavenstva sú závislé od toho, či sú držiteľmi podielových listov. Do majetku reštitučného podielového fondu patrili v tomto prípade nielen akcie SLSP, ale aj výnosy z ich predaja. Pokiaľ ich predajom dňa 18. 02. 2003 za cenu 1 700,-- Sk/akcia ušiel podielnikom výnos, ktorý mohol byť inak dosiahnutý, potom tento ušlý výnos by predstavoval škodu na majetku v podielovom fonde. Pohľadávka na náhradu škody na majetku v podielovom fonde je inou majetkovou hodnotou, pričom táto majetková hodnota by patrila všetkým podielnikom (§ 57 ZKI). Podľa § 28 ods. 1 ZKI podielový list predstavuje právo podielníka na zodpovedajúci podiel na majetku v podielovom fonde a právo podieľať sa na výnose z tohto majetku. Inými slovami jedine podielový list oprávňuje na výplatu hodnoty majetku podielového fondu. Keďže do majetku v podielovom fonde patrí aj nárok podielnikov na náhradu škody voči členovi predstavenstva (a samozrejme aj nárok podielnikov na náhradu škody voči správcovskej spoločnosti podľa § 13 ZKI), podielový list predstavuje aj podiel každého podielníka na tomto nároku na náhradu škody voči členom predstavenstva. Preto platí, že podielnik má právo na náhradu škody voči členom predstavenstva len za podmienky, že má podielové listy. Ak mu boli vyplatené podielové listy, podielové listy zanikajú (§ 28 ods. 4 ZKI). Po vyplatení podielových listov už nemá (bývalý) podielnik žiaden podiel na majetku podielového fondu. Po vyplatení podielových listov už bývalému podielnikovi nepatrí ani podiel na náhrade škody na majetku v podielovom fonde. Náhrada škody na majetku v podielovom fonde patrí totiž len tým, ktorým patrí majetok v podielovom fonde, a to v závislosti od ich podielu na majetku v podielovom fonde. Ak sa správcovská spoločnosť zruší s likvidáciou, podielnikom sa vyplátí ich podiel na majetku v podielovom fonde a všetky záväzky z hospodárenia s majetkom v podielovom fonde vyrovnáva depozitár (§ 19 ods. 3 ZKI), vrátane prípadných záväzkov, ktoré vznikli v dôsledku porušenia povinností správcovskej spoločnosti pri hospodárení s majetkom v podielovom fonde. Postavenie podielnikov teda aj v tomto prípade zanikne. Nárok na náhradu škody voči žalovanému 1/, ktorý je predmetom tohto konania (ak vôbec existuje), patril len podielnikom reštitučného otvoreného podielového fondu. Najneskôr zánikom žalovaného 1/ tento nárok zanikol, nakoľko všetci podielníci boli vyplatení ešte pred zánikom žalovaného 1/ (§ 19 ods. 4 ZKI). Preto platí, že žalobca nie je v čase vydania rozhodnutia súdu v tomto konaní vecne legitimovaný na uplatňovanie nároku na náhradu škody voči žalovanému 2/ podľa § 57 ZKI. Nesvedčí mu totiž postavenie podielníka, a to v celom rozsahu uplatneného nároku. Pokiaľ chce žalobca tvrdiť, že po zrušení žalovaného 1/ mu bolo vyplatené menej -z dôvodu škody na majetku v podielovom fonde, ktorá vznikla ešte pred zrušením žalovaného 1/ (ak vôbec vznikla) - potom prípadné právo na doplatenie jeho podielu má len voči depozitárovi (§ 19 ods. 3 ZKI). Toto právo žalobca nemá voči členom predstavenstva žalovaného 1/- zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva povinnosť členov predstavenstva vyplatiť podielnikom ich podiel na majetku v podielovom fonde. Po zániku žalovaného 1/ nenesie žalovaný 2/ žiadnu zodpovednosť voči podielnikom. Podľa žalovaného 2/ žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k otázke, že mu ku dňu 17. 02. 2006 (kedy podal zmenu žaloby) patrila pohľadávka nad sumu 5 269 849,-- Sk, resp. 174 926,94 eura (t. j. pohľadávka v sume 7 897 267,-- Sk, resp. 262 141,24 eura, ktorú mal nadobudnúť postúpením od podielnikov). Žalobca nepredložil do konania žiadnu zmluvu o postúpení pohľadávky podielnikov na náhradu škody proti žalovanému 2/, z ktorej by vyplývalo, že k postúpeniu pohľadávok došlo. V konaní boli predložené len oznámenia o postúpení pohľadávky, ktoré boli doručované žalovanému 2/ až v priebehu roku 2007, t. j. po uplynutí premĺčacej doby. Či došlo k postúpeniu uplatňovanej pohľadávky nad rozsah sumy 5 269 849,-- Sk na žalobcu, ako aj (nadväzujúca) otázka, kedy k takému postúpeniu došlo, zostali v konaní sporné. Pohľadávka proti žalovanému 2/ nad rozsah sumy 5 269 849,-- Sk nebola uplatnená včas. Účinky zmeny veriteľa - mohli nastať voči žalovanému 2/ až doručením oznámení o postúpení pohľadávky, t. j. v priebehu roku 2007. V čase podania zmeny žaloby nedošlo k účinnej zmene veriteľa. Pôvodní podielníci ako jediní veritelia pohľadávky si však svoju pohľadávku proti žalovanému 2/ neuplatnili včas. Tým došlo k premĺčaniu nároku, a to ešte pred tým, než nastali účinky zmeny v osobe veriteľa pohľadávok voči žalovanému 2/. Na zodpovednosť členov predstavenstva za škodu podielnikov na majetku v podielovom fonde podľa § 57 ZKI sa totiž vzťahuje úprava Občianskeho zákonníka. Podstatným je teda zodpovedanie otázky, či vzťah medzi správcovskou spoločnosťou a podielníkmi je obchodnoprávny alebo občianskoprávny. Zmluvou týkajúcou sa cenných papierov sú len

zmluvy upravené v zákone č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch. Zmluva medzi podielníkmi a správčovskou spoločnosťou sa uzatvárala podľa ZKI, a teda nie je zmluvou týkajúcou sa cenných papierov. ZKI nestanovil, že sa na vzťah správčovskej spoločnosti a podielníka uplatní podporné Obchodný zákonník. Z týchto dôvodov sa zodpovednosť správčovskej spoločnosti za škodu nebude posudzovať podľa tretej časti Obchodného zákonníka. Rovnako by to muselo platiť aj pre zodpovednosť členov predstavenstva voči podielníkom podľa § 57 ZKI, pokiaľ by sa posudzovala ako spoločná zodpovednosť popri správčovskej spoločnosti. Vznik nárokov podielníkov na náhradu škody voči správčovskej spoločnosti a aj voči členom predstavenstva, ako aj premlčanie týchto nárokov by sa preto posudzovali podľa Občianskeho zákonníka. Nároky pôvodných podielníkov (od ktorých mal žalobca údajne nadobudnúť pohľadávku v rozsahu sumy 7 897 267,-- Sk) sa premlčali ešte v r. 2006 uplynutím 2 rokov odo dňa, keď sa dozvedeli o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá (§ 106 ods. 1 Obč. zák.). O týchto okolnostiach sa totiž museli pôvodní podielníci dozvedieť prinajmenšom z rozhodnutia ÚFT 113/2004, ktoré bolo vydané dňa 24. 02. 2004.

33. Vyjadrenie žalovaného 2/ zo dňa 17. 05. 2017 bolo doručené ostatným stranám v spore.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací [podľa § 470 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zrušení rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho č. k. 6Obo/84/2008-428 zo dňa 19. 02. 2009 a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho č. k. 1ObdoV/20/2012-571 zo dňa 26. 09. 2013 nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 627/2015-36 zo dňa 2. februára 2016, opätovne prejednal podané odvolanie žalobcu podľa ustanovenia § 379 C. s. p. (v rozsahu podaného odvolania) a § 380 ods. 1 C. s. p. (viazaný odvolacími dôvodmi), a to s nariadením odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

35. Odvolanie žalobcu bolo podané pred 1. júlom 2016, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), odvolací súd preto postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. a posudzoval právne účinky tohto odvolania v zmysle príslušných ustanovení O. s. p.

36. V čase vrátenia veci na najvyšší súd (dňa 06. 04. 2016) bolo zistené, že pôvodne označený žalovaný 3/ - Československá obchodní banka, a. s., pobočka zahraničnej banky v SR, IČO: 30 805 066 - zanikol na základe dobrovoľného výmazu z obchodného registra dňa 14. 01. 2015 (vložka č. 168/B Obchodného registra Okresného súdu Bratislava 1). Vzhľadom k tomu, že všetky jeho práva a povinnosti vzniknuté do 31. 12. 2007 prevzala Československá obchodná banka, a. s., Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36 854 140 (vložka č. 4314/B Obchodný register Okresného súdu Bratislava 1), odvolací súd v zmysle v tom čase účinného ust. § 107 ods. 4 O. s. p. pokračoval ďalej v konaní s týmto právnym nástupcom, ako so žalovaným 3/.

37. Ďalej bolo zistené, že žalovaný 1/ zanikol bez právneho nástupcu na základe dobrovoľného výmazu z obchodného registra dňa 07. 02. 2012 (vložka č. 887/B Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I).

38. Výmazom z obchodného registra žalovaný 1/ stratil procesnú subjektivitu (§ 61 C. s. p.), nakoľko stratil spôsobilosť na práva a povinnosti, a keďže zanikol bez právneho nástupcu, nebolo možné pokračovať ďalej v odvolacom konaní ani so žalovaným 1/, ani so žiadnym jeho právnym nástupcom. Z tohto dôvodu najvyšší súd podľa ust. § 378 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 161 ods. 1 a 2 a § 64 C. s. p. odvolacie konanie voči žalovanému 1/ vo výroku I. tohto rozsudku zastavil. V ďalšom konaní rozhodoval už len o žalobe žalobcu voči žalovaným 2/ a 3/.

39. Najvyšší súd v zmysle záverov nálezu ústavného súdu požiadal podľa § 189 C. s. p. Národnú banku Slovenska (keďže Úrad pre finančný trh bol dňa 1. januára 2006 zrušený a jeho pôsobnosť prešla na Národnú banku Slovenska) o zapožičanie spisov, v ktorých boli vydané rozhodnutia Úradu pre finančný trh č. GRUFT-126/2004/SANE zo dňa 23. 11. 2004 a č. GRUFT-113/2004/SANE zo dňa 24. 02. 2004, ako aj Okresné riaditeľstvo Policajného zboru BA I, Úradu justičnej a kriminálnej polície Bratislava I o

zapožičanie spisov ČVS: ORP-252/OEK-B1-2004 Zi a ČVS: ORP-74-183/JKP-2004-I. Zároveň v zmysle § 189 C. s. p. vyzval žalovaného 3/ na predloženie Zmluvy o výkone činnosti depozitára, ktorú mal uzavretú žalovaný 3/ (resp. jeho predchodca) so žalovaným 1/ počas rokov 2001 - 2003.

40. Národná banka Slovenska na výzvu najvyššieho súdu reagovala len zaslaním rozhodnutia Úradu pre finančný trh č. GRUFT-126/2004/SANE. Bez bližšieho vysvetlenia nepredložila požadované spisy Úradu pre finančný trh.

41. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru BA I, Úradu justičnej a kriminálnej polície Bratislava I v reakcii na výzvu najvyššieho súdu uviedlo, že v prílohe zapožičiava vyšetrovací spis v trestnej veci vedenej na tunajšom útvare pod ČVS: ORP-252/OEK-B1-2004, v ktorej bolo vyšetrovanie skončené meritórnym rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 22. 01. 2007 pod č. k. IV/6 GPt 17/06-46. Čo sa týka druhého najvyšším súdom uvádzaného čísla spisu, t. j. ORP-74-183/JKP-2004-1, uviedlo, že podľa tvaru spisového označenia (nesprávne označeného ako ČVS) by sa v tomto prípade malo jednať o číslo (správne by malo byť označené ako Č. p.), pod ktorým bola predmetná trestná vec, resp. jej súvisiaca časť, pôvodne zaprotokolovaná po jej prvotnom zaevidovaní na tunajšom útvare, pričom následne po jej pridelení príslušnému vyšetrovateľovi PZ bola preprotokolovaná pod vyššie spomínané ČVS: ORP-252/OEK-B1-2004. Tento vyšetrovací spis aj najvyššiemu súdu zaslalo ako prílohu k písomnej reakcii na výzvu súdu.

42. Žalovaný 3/ v reakcii zo dňa 15. 05. 2017 na výzvu najvyššieho súdu uviedol, že žalovaný 3/ nedisponuje Zmluvou o výkone činnosti depozitára, ktorú mal uzavretú žalovaný 3/ (resp. jeho predchodca) so žalovaným 1/ počas rokov 2001-2003. Z uvedeného dôvodu predloženie požadovanej listiny nie je možné. Predmetná zmluva sa už nenachádza v archíve spoločnosti žalovaného 3/. Podľa § 75 zákona o cenných papieroch je povinný obchodník s cennými papiermi uchovávať záznamy o obchodoch a ďalšiu dokumentáciu týkajúcu sa ním poskytovaných služieb najmenej päť rokov. Zmluvný vzťah medzi žalovaným 1/ a žalovaným 3/ bol ukončený 28. 05. 2004. Po doručení rozhodnutia dovolacieho súdu bola zložka skartovaná.

43. Žalobca k vyjadreniu žalovaného 2/ zo dňa 17. 05. 2017 na pojednávaní pred odvolacím súdom uviedol, že zodpovednosť žalovaného v 2/ rade vyplýva z jeho postavenia ako štatutárneho orgánu žalovaného 1/ v čase prevodu akcií, žalovaný 2/ bol vybraná ako odborne spôsobilá osoba s tým, že mal plnú zodpovednosť konať tak, aby sa nakladalo s majetkom s odbornou starostlivosťou a v súlade so ZKI. Úrad pre finančný trh skonštatoval, že zodpovední pracovníci vedeli, že porušujú povinnosti vo vzťahu k majetku podielnikov, a preto je žalovaný 2/ ako člen predstavenstva žalovaného 1/ zodpovedný. Z toho vyplýva aj príčinná súvislosť, keďže nekonal s odbornou starostlivosťou, čím došlo k nevýhodnému predaju akcií SLSP. To, že mu nebola uložená pokuta Úradom pre finančný trh (ÚFT) na jeho zodpovednosť nemá vplyv, veď ÚFT sa obrátil na orgány činné v trestnom konaní, aby jeho konanie prešetrili. Zodpovednosti ho nezbavuje ani interná analýza žalovaného 1/ vykonaná podriadenými zamestnancami žalovaného 2/, za ktorých činnosť žalovaný 2/ zodpovedal. Žalovaný 2/ vedel, že Erste Bank má záujem o kúpu akcií, čo dokazuje aj oznámenie ÚFT. Zodpovední zamestnanci podliehali kontrole žalovaného 2/ a on mal posúdiť všetky podmienky predaja. Aj z výpovede žalovaného 2/ vyplýva, že obvyklým postupom by bolo ponúknuť akcie majoritnému akcionárovi. Čo sa týka rozsahu a vzniku škody žalobca vychádzal z rozhodnutia ÚFT, ako aj z jeho podania v rámci trestného oznámenia a zotrval na svojom právnom posúdení veci. Poukázal aj na rozhodnutie ústavného súdu, ktorý konštatoval zásah do vlastníckeho práva. Opätovne odmietol námietku premlčania, a taktiež podľa neho zánik žalovaného 1/ nemá vplyv na zánik zodpovednosti žalovaného 2/, pretože k vzniku nároku došlo ešte počas existencie žalovaného 1/. V tejto súvislosti poukázal na § 194 ods. 2 Obch. zákonníka. K vyjadreniu žalovaného 3/ len uviedol, že zotráva na písomnom stanovisku zo dňa 09. 04. 2017. V ostatnom sa v plnom rozsahu pridržiava svojich predchádzajúcich písomných stanovísk a vyjadrení vo veci.

44. Žalovaný 2/ a žalovaný 3/ na pojednávaní pred odvolacím súdom zotrvali na svojich predchádzajúcich písomných vyjadreniach k odvolaniu.

45. Najvyšší súd na nariadenom odvolacom pojednávaní dňa 04. 07. 2017 podľa § 384 C. s. p. v potrebnom rozsahu zopakoval dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise na č. 1. 14, č. . 27, č. 1. 29, č. 1. 30, č. 1. 31, č. 1. 68, č. 1. 72 - 77, č. 1. 114-115, č. 1. 131, č. 1. 157, č. 1. 159, č. 1. 211, č. 1. 212, č. 1. 262-265, č. 1. 311, znaleckým posudkom č. 22/2007, č. 1.322, č. 1. 325, č. 1. 328, č. 1. 329, č. 1. 337, č. 1. 339, č. 1. 342, č. 1. 343, č. 1. 345, č. 1. 347, č. 1. 351, č. 1. 357, č. 1. 358, č. 1. 359, č. 1. 360, č. 1. 361, č. 1. 362, č. 1. 363, č. 1. 364 a doplnil dokazovanie pripojeným vyšetrovacím spisom Okresného riaditeľstva Policajného zboru BA I, Úradu justičnej a kriminálnej polície Bratislava I ČVS: ORP-74-183/JKP-2004 a v ňom založených listinných dôkazov a vykonaných výsluchov svedkov. Dôkaz navrhovaný žalobcom - Zmluvou o výkone činnosti depozitára, nebolo možné v odvolacom konaní vykonať, nakoľko žalovaný 1/ neexistuje, teda od neho nie je možné zmluvu získať a žalovaný 3/ predmetnú zmluvu skartoval. Navyiac treba uviesť, že žiadna zo strán sporu existenciu zmluvy o výkone činnosti depozitára nespochybnila. K vykonaniu dôkazu osobitným vyšetrovacím spisom ORP-74-183/JKP-2004-1 najvyšší súd uvádza, s poukazom na odpoveď Okresného riaditeľstva policajného zboru Bratislava I, že tento bol preprotokolovaný pod ČVS: ORP-252/OEK-B1-2004, a teda jeho obsah bol oboznámený v rámci oboznamovania obsahu ČVS: ORP-252/OEK-B1-2004. Spisy Úradu pre finančný trh, v ktorých boli vydané rozhodnutia č. GRUFT-126/2004/SANE zo dňa 23. 11. 2004 a č. GRUFT-113/2004/SANE zo dňa 24. 02. 2004 neboli odvolaciemu súdu zo strany Národnej banky Slovenska, na ktorú od 01. 01. 2006 prešla pôsobnosť zrušeného Úradu pre finančný trh, predložené. Strany sporu po oboznámení tejto skutočnosti odvolacím súdom na pojednávaní dňa 04. 07. 2017 netrvali na ich predložení, preto odvolací súd ďalej od požadovania ich zapožičania upustil. Odvolací súd mal pre svoje rozhodovanie k dispozícii obe právoplatné rozhodnutia úradu pre finančný trh a považoval ich vzhľadom na rozsah dokazovania inými dôkazmi založenými v spise, ako aj v pripojenom trestnom spise ČVS: ORP-252/OEK-B1-2004, pre zistenie rozhodujúcich skutočností za postačujúce. Z týchto rozhodnutí v zmysle záverov ústavného súdu pri rozhodovaní aj vychádzal (ústavný súd vytkol všeobecnému súdu, že existenciu týchto právoplatných rozhodnutí opomenul).

46. Odvolací súd v rozsahu, v ktorom dokazovanie neopakoval a ani nedopĺňal, vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie (§ 383 C. s. p.). Nevykonával však dôkaz výsluchom JUDr. L. O., ktorého nevykonanie žalobca v odvolaní namietol, pretože sa mala vyjadriť k otázke obchodných praktík a zvyklostí pri stanovení ceny pri predaji akcií z podielového fondu, avšak nebola priamo prítomná pri žiadnej skutočnosti majúcej vplyv na skutkové okolnosti prípadu. Vykonanie tohto výsluchu by bolo v danom prípade nadbytočné. Nevykonanie tohto dôkazu nebolo vytknuté odvolaciemu súdu ani v náleze ústavného súdu.

47. Z rozhodnutia Úradu pre finančný trh č. GRUFT-113/2004/SANE zo dňa 24. 02. 2004 odvolací súd zistil, že žalovaný 1/ porušil povinnosť vyplývajúcu mu ako správcovskej spoločnosti z ust. § 35 ods. 1 v spojení s § 35 ods. 3 zák. č. 385/1999 Z. z. o kolektívnom investovaní (ZKI), keď nenakladal so 179 889 ks akcií emitenta SLSP v majetku podielového fondu s označením J&T ASSET MANAGEMENT správcovská spoločnosť, a. s., Reštitučný otvorený podielový fond s odbornou starostlivosťou a spôsobmi uvedenými v § 35 ods. 3 ZKI, prostredníctvom ktorých by predal akcie SLSP za najvýhodnejšiu cenu, ktorú bolo možné dosiahnuť v prospech reštitučného fondu a predal akcie dňa 18. 02. 2003 za jediné záujemcami ponúknutú cenu 1 700,-- Sk. Ďalej odvolací súd zistil, že žalovaný 1/ porušil povinnosť vyplývajúcu z ust. § 36 ods. 2 ZKI tým, že pri tomto predaji nepostupoval s odbornou starostlivosťou a bez preukázateľných dôvodov dňa 18. 02. 2003 predal uvedené akcie za jediné záujemcami ponúknutú cenu 1 700,-- Sk, hoci v tom čase nebol dôvod na okamžitý predaj akcií SLSP za účelom zabezpečenia dostatočnej likvidity majetku v reštitučnom fonde, pretože finančné prostriedky nachádzajúce sa v majetku v reštitučnom fonde v čase predaja akcií postačovali na pokrytie finančných záväzkov spoločnosti a v tom čase doručených žiadostí podielnikov fondu o vyplatenie vrátených podielových listov a lehota podľa § 36 ods. 4 ZKI, dávala dostatočný časový priestor žalovanému 1/, aby s odbornou starostlivosťou vykonal opatrenia na zosúladenie hodnoty podielu akcií SLSP na hodnote majetku reštitučného fondu podľa ust. § 33 ods. 1 ZKI.

48. S poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 627/2015-36 zo dňa 02. 02. 2016

je týmto rozhodnutím (výrokom) odvolací súd viazaný v zmysle § 193 C. s. p. (pôvodne § 135 ods. 1 O. s. p.), a to v rozsahu, že došlo k porušeniu konkrétnych povinností vyplývajúcich zo ZKI a kto sa tohto porušenia dopustil, t. j. žalovaný 1/.

49. Z rozhodnutia Úradu pre finančný trh č. GRUFT-126/2004/SANE zo dňa 23. 11. 2004 odvolací súd zistil, že žalovaný 3/ porušil ust. § 20 ods. 1 druhá veta zák. č. 385/1999 Z. z. (ktoré je porušením aj podľa ust. § 87 ods. 1 zák. č. 594/2003 Z. z. tým, že nepreveril, či cena 1 700,-- Sk, za ktorú žalovaný 1/ chcel predat' akcie SLSP z majetku podielového fondu, je tá najvýhodnejšia, akú bolo možné dosiahnuť v prospech reštitučného fondu a dňa 18. 02. 2003 udelila písomný súhlas na predaj akcií SLSP na základe žiadosti žalovaného 1/ zo dňa 18. 02. 2003, nekonala s odbornou starostlivosťou a výlučne v záujme podielnikov reštitučného fondu.

50. S poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 627/2015-36 zo dňa 02. 02. 2016 je týmto rozhodnutím (výrokom) odvolací súd viazaný v zmysle § 193 C. s. p. (pôvodne § 135 ods. 1 O. s. p.), a to v rozsahu že došlo k porušeniu konkrétnych povinností vyplývajúcich zo ZKI a kto sa tohto porušenia dopustil, t. j. žalovaný 3/.

51. Z rozhodnutia Generálnej prokuratúry č. IV/6 GPt 17/06-46 zo dňa 22. 01. 2007 nachádzajúceho sa vo vyšetrovacom spise Okresného riaditeľstva Policajného zboru BA I, Úradu justičnej a kriminálnej polície Bratislava I ČVS: ORP-74-183/JKP-2004 odvolací súd zistil, že bolo zastavené trestné stíhanie pre skutok právne posúdený ako trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť neznámy páchatel' konajúci za spoločnosť žalovaného 1/ na tom skutkovom základe, že dňa 18. 02. 2003 v rozpore s ust. § 35 ods. 1, ods. 3, ods. 4 zák. č. 385/1999 Z. z. odplatne previedol priamym predajom cez Burzu cenných papierov Bratislava, a. s., z majetku Reštitučného otvoreného podielového fondu do majetku Poštovej banky, a. s. a anonymného kupca spolu 179 889 kusov akcií Slovenskej sporiteľne, a. s., Bratislava, v cene 1 700,-- Sk za jednu akciu, hoci podiel vlastného imania Slovenskej sporiteľne, a. s., Bratislava, na jednu akciu bol v čase prevodu približne 2 100,-- Sk na jednu akciu, čím spôsobil podielnikom Reštitučného otvoreného podielového fondu škodu najmenej nie nepatrnú, pretože nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V rozhodnutí bolo okrem iného uvedené, že vo vyšetrovacom spise sa nachádza listinný dôkaz, z ktorého vyplýva, že hodnota majetku Slovenskej sporiteľne, a. s., na jednu akciu predstavovala k 31. 12. 2001 sumu 1 566,-- Sk, a to podľa slovenských účtovných štandardov, pričom podľa medzinárodných účtovných štandardov hodnota tohto majetku predstavovala sumu 1 812,-- Sk. Spoločnosť PALČO BROKERS, o. c. p. , a. s., stanovila vnútornú hodnotu akcií SLSP k polroku 2002 na sumu 1 636,-- Sk na jednu akciu, pričom konkrétnu hodnotu akcií neuviedla, pretože určujúcim faktorom na stanovenie reálnej ceny akcií by bola ponuka a dopyt klientov. S predmetnými akciami na Burze cenných papierov Bratislave sa neobchodovalo, čo bolo potvrdené aj vyjadrením Burzy cenných papierov. Z toho dôvodu nebol na spomínané akcie stanovený žiaden kurz. Z dôkazov vykonaných v uvedenom konaní generálna prokuratúra dospela k záveru, že žalovaný 1/ dostatočne deklaroval záujem predat' 2,8% balík akcií SLSP. O predaji mala vedomosť aj spoločnosť Erste Bank. O úmysle predat' akcie ju informovali zástupcovia reštitučného investičného fondu. Je pravdou, že išlo o iný subjekt než Reštitučný otvorený podielový fond, no spoločnosti Erste Bank bol dostatočne známy vlastníť týchto akcií a nič nebránilo tomu, aby aj zástupcovia tejto spoločnosti iniciovali rokovania o predaji akcií. Zvýraznila aj skutočnosť, že žiadny zákon a ani iný všeobecne záväzný právny predpis neukladá správcovi podielového fondu povinnosť ponúknuť akcie majoritnému akcionárovi. Zástupcovia správcu fondu navyše o neúspešnosti rokovaní s predstaviteľmi Reštitučného investičného fondu a Erste Bank vedeli a mohli sa teda dôvodne domnievať, že Erste Bank o kúpu akcií nemá záujem. Rovnako nemožno namietat' samotné načasovanie obchodu, pričom ani v tomto smere zákon, ale ani iný všeobecne záväzný právny predpis neukladá správcovi podielového fondu žiadne obmedzenia. Žalovaný 1/ predal podľa generálnej prokuratúry akcie so ziskom, nakoľko tieto nadobudla za nákupnú hodnotu 1 000,-- Sk za jednu akciu. Erste Bank síce mala v čase predaja akcií vyčlenených 3 250,-- Sk na nákup jednej akcie, táto skutočnosť však podľa generálnej prokuratúry neznamena, že Erste Bank by za jednu akciu aj túto sumu zaplatila. V rámci obchodných zvyklostí sa totiž kúpna cena odvíja aj od taktiky pri obchodnom jednaní, ako aj ďalších schopností obchodníka uzatvárajúceho konkrétny obchod. Nemožno

tiež opomenúť, že Ing. B. X. o vyčlenení tejto sumy nevedel a ani nemohol vedieť, nakoľko išlo o výhradne vnútornú záležitosť banky. Vykonaným dokazovaním nebolo vôbec preukázané, že by akýkoľvek subjekt kúpil akcie za vyššiu cenu, než boli napokon predané. V tomto prípade však za žiadnych okolností nemožno podľa generálnej prokuratúry za škodu považovať rozdiel medzi cenou, za ktorú nadobudla akcie spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., spoločnosť Erste Bank a cenou, za ktorú predal akcie žalovaný 1/. Nemožno opomenúť, že spoločnosť Erste Bank akcie nadobudla s časovým odstupom takmer pol roka a navyše došlo aj k zmene ďalších okolností majúcich vplyv na hodnotu akcií, napr. k zmene strategického záujmu banky. Spôsobenie škody a jednoznačné a nepochybné preukázanie jej výšky je pritom pri uvedenom trestnom čine obligatórne. V tomto prípade nielenže nedošlo k preukázaniu škody, ktorú by bolo možné dávať do príčinnej súvislosti s porušením zákona o kolektívnom investovaní, ale aj na stanovenie hodnoty akcií existujú viaceré pohľady. Stanovenie škody musí byť pritom objektívne vyčísliteľné a nemôže vychádzať z hypotetických dohadov. Vzhľadom na tieto podstatné okolnosti mala generálna prokuratúra za to, že nie je možné konštatovať, že štatutárnym zástupcom spoločnosti žalovaného 1/ bola podielnikom Reštitučného otvoreného podielového fondu spôsobená škoda.

52. Z uvedeného rozhodnutia a ani z obsahu spisu ČVS: ORP-74-183/JKP-2004 nevyplýva, že by v trestnom konaní bolo konštatované porušenie povinnosti žalovaného 2/ a ani vznik škody (keďže predaný trestný čin sa spôsobenie škody vyžaduje, bolo predmetom posudzovania aj vznik škody). Tvrdenie žalobcu v rámci jedného z podaní vo veci, že zo spisu vyplýva porušenie povinnosti žalovaného 2/, sa vzhľadom na obsah tohto spisu a záverov konečného rozhodnutia, podľa odvolacieho súdu nepotvrdilo.

53. V uvedenom trestnom konaní boli vypočutí aj viacerí svedkovia, ktorých výpovede boli založené aj v tomto súdnom spise a boli čítaním vykonané (svedecká výpoveď p. H., p. V., p. T.) a čítaním bola doplnená zápisnica z vyluchu svedka p. N..

54. Svedok F. N. (prokurista Erste Bank) síce vo svojej výpovedi uviedol, že na základe uznesenia predstavenstva Erste Bank zo dňa 10. 06. 2002 bola stanovená najvyššia cena za akciu Slovenskej sporiteľne, a. s., vo výške 3 300,-- Sk a v nasledujúcom roku bola na základe uznesenia predstavenstva zo dňa 01. 09. 2003 cena za akciu stanovená vo výške 3 350,-- Sk, avšak nevedel uviesť, či túto cenu Erste Bank žalovanému 1/, resp. zástupcom Restitučno-investičného fondu, a. s., pri rokovaní o predaji 2,8% balíka akcií Slovenskej sporiteľne, a. s., v roku 2002 (jediné rokovanie dňa 12. 07. 2002) aj ponúkla. Uviedol, že Erste Bank neponúkla nič, len pri rokovaní v júli 2002 reagovala na ponuku zástupcov investičného fondu, a keďže cena prevyšovala stanovený limit (nevedel si spomenúť, aká bola cena, len sa domnieval, že 3 600,--Sk/akcia), rokovanie bolo ukončené a ďalšie rokovania sa neuskutočnili. Uviedol, že snahou Erste Bank bolo získať 100% akcií Slovenskej sporiteľne, a. s., pričom toto získavanie sa uskutočnilo postupne v časovom horizonte asi 4 rokov. Uviedol, že aj vo februári 2003 by Erste Bank bola schopná a ochotná za akcie Slovenskej sporiteľne, a. s. zaplatiť cenu 3 300,-- Sk. O rokovaní sa zápisnica nevyhotovovala. Spomenul si, že rokovania sa okrem neho zúčastnili p. Ovesný-Straka (za SLSP), p. Osuský, p. Vlčan a ešte 2-3 osoby.

55. Svedok H. (pôvodne predseda predstavenstva Reštitučno-investičného fondu a. s.) popísal uvedené rokovania s Erste Bank obdobne. Uviedol, že Erste Bank neponúkla žiadnu cenu za ponúknutý balík akcií Slovenskej sporiteľne, a. s., pričom bola oslovená s predpokladom, že ako majoritný akcionár bude mať záujem o jeho nadobudnutie. Zástupcovia Reštitučno-investičného fondu pri rokovaní navrhovali cenu 2 700,-- Sk až 3 400,-- Sk za jednu akciu, pričom termín transakcie nebol spomínaný. Uviedol, že zástupcovia Erste Bank nemali záujem o kúpu tohto balíka, pričom v rámci rokovaní nenavrhli žiadnu inú cenu, ani žiadne iné podmienky, za akých by boli ochotní akcie kúpiť. Z takéhoto ich postoja preto vyvodili záver, že Erste Bank nemá záujem o kúpu týchto akcií. Záverom výpovede uviedol, že žalovaného 2/ informoval po stretnutí so zástupcami Erste Bank o tom, že Erste Bank nemá záujem o predmetný balík akcií SLSP za cenu ponúkanú na stretnutí.

56. Svedok Mgr. V. (riaditeľ úseku právnych služieb Slovenskej sporiteľne, a. s.) uviedol, že spoločnosť

Erste Bank v tom čase neprikladala veľký význam diskusii o cene akcií Slovenskej sporiteľne, a. s., ktorú by bolo možné dosiahnuť zo zástupcami Reštitučného investičného fondu. Navyiac cena akcií sa z pohľadu Erste Bank pohybovala nad hranicu, na ktorú bola táto spoločnosť ochotná ísť, avšak pri jednaní so zástupcami Reštitučného investičného fondu nenavrhovala vlastnú cenovú požiadavku, za ktorú by bola ochotná akcie kúpiť. Potvrdil, že rokovanie prebehlo 12. 07. 2002. Erste Bank v tom čase reagovala na ponúkané ceny, nenavrhovala vlastnú cenovú požiadavku v rámci cenovej taktiky, nakoľko v tom čase musela kúpiť 2 väčšie balíky akcií. V septembri 2003 v snahe zakončiť nadobudnutie 100% akcií Slovenskej sporiteľne, a. s., Erste Bank akceptovala ponúknutú cenu 3 250,-- Sk/akcia.

57. Svedkyňa T. M. ako zástupkyňa ÚFT v trestnom konaní uviedla, že sa pridrižiava trestného oznámenia, ktoré ÚFT podalo, ako aj skutočností uvedených v rozhodnutí o uložení pokuty pre žalovaného 1/, ktoré z časti zopakovala. V prípade akcií Slovenskej sporiteľne, a. s., sa s týmito akciami na burze cenných papierov neobchodovalo. Jedinou možnosťou, ako mohla správcovská spoločnosť predať akcie za najvýhodnejšiu cenu, bolo ponúknuť ich potencionálnym investorom a následne zistiť najvýhodnejšiu cenu. Správcovská spoločnosť tieto kroky podľa ÚFT nevykonala a spomínané akcie predala za jedinou záujemcom ponúknutú cenu. Ak by boli akcie predané priamo majoritnému akcionárovi, výnos z predaja by bol vyšší o 278 827 950,-- Sk.

58. Z písomného vyhlásenia p. Borisa Čarakčieva, ktorý v rozhodnom čase pôsobil ako člen predstavenstva žalovaného 1/ a zároveň bol vedúcim odborom portfólio managementu uviedol, že v zmysle organizačného poriadku žalovaného 1/ člen predstavenstva pri plnení úloh správcovskej spoločnosti konat' odborne a starostlivo pri predaji aktív podielového fondu mal zadať príslušnému odboru vypracovať analýzu ekonomickej výhodnosti predaja a postupu pri predaji, pričom v danom prípade žalovaný 2/ ho o takú analýzu v súvislosti s predajom akcií SLSP dňa 18. 02. 2003 ako vedúceho odboru portfólio managementu požiadal. Následne člen predstavenstva mal zabezpečiť dopyt na depozitára, či je možné pristúpiť k predaju. Zabezpečiť vypracovanie analýzy ekonomickej výhodnosti predaja bolo úlohou B. Čarakčieva, ako aj predloženie záverov analýz a stanoviska depozitára predstavenstvu žalovaného 1/. Uvedenú analýzu p. Čarakčiev spracoval so znalosťou vnútornej hodnoty akcií SLSP vyplývajúcej z poslednej auditovanej účtovnej závierky spoločnosti. Uviedol, že spoločnosť avizovala od apríla 2002 do februára 2003 záujem o predaj akcií SLSP a napriek tomu nedošla ponuka na ich odkúpenie za cenu vyššiu ako 1 700,-- Sk. Akcie boli v tom čase nelikvidné, išlo o minoritný balík bez vplyvu na riadenie spoločnosti.

59. Z vyššie uvedeného vyhlásenia vyplýva, že žalovaný 2/ v zmysle organizačného poriadku žalovaného 1/ požiadal pred predajom predmetných akcií dňa 18. 02. 2003 o vypracovanie analýzy výhodnosti tohto predaja príslušný odbor a táto analýza bola vypracovaná. Zároveň bol vypracovaný aj dopyt pre depozitára, či je možné pristúpiť k predaju za cenový limit 1 700,-- Sk/akcia. Nedá sa preto konštatovať, že by zo strany žalovaného 2/ došlo k porušeniu povinnosti člena predstavenstva.

60. Z prehľadu obchodov s akciami emitenta SLSP, a. s., v období od 01. 01.2001 do 31. 12. 2003 vystavených Burzou cenných papierov v Bratislave dňa 26. 10. 2007 vyplýva, že s akciami sa obchodovalo 05. 04. 2001 a 14. 09. 2001 za cenu 1 000,-- Sk/akcia, ďalej dňa 18. 02. 2003 za cenu 1 700,-- Sk/akcia, dňa 21. 08. 2003 za cenu 1 750,-- Sk/akcia, dňa 19. 09. 2003 za cenu 1 770,-- Sk/akcia a za cenu 1 850,-- Sk/akcia a dňa 22. 09. 2003 za cenu 3 250,-- Sk/akcia. Do februára 2003 teda cena akcií od r. 2001 nepresiahla 1 000,-- Sk/akcia.

61. Z listu Erste Bank adresovaného žalobcovi dňa 25. 03. 2003 vyplýva, že žalobca mal vedomosť v tomto čase o prevode predmetných akcií a zisťoval bližšie informácie o transakcii. Erste Bank mu uviedla, že v minulosti rokovala s vlastníkmi týchto akcií, ale cena, za ktorú jej boli ponúknuté, nevyhovovala záujmom akcionárov Erste Bank. Na dopyt žalobcu zo dňa 09. 03. 2003 tlačová hovorkyňa Erste Bank p. Cygonková žalobcovi v liste zo dňa 26. 03. 2003 uviedla, že Erste Bank nedostala možnosť akcie Slovenskej sporiteľne, a. s., od Reštitučno-investičného fondu, a. s., odkúpiť, pretože jej nebol odkup ponúknutý. Toto stanovisko hovorkyne nie je celkom presné vzhľadom na predchádzajúce rokovania o kúpe cenných papierov v r. 2002, ale zrejme sa týkalo konkrétnej ponuky

odkupu dňa 18. 02. 2003.

62. Zo znaleckého posudku č. 22/2007 spoločnosti ZNALEKON, a. s., súd zistil, že trhovú hodnotu predmetných akcií bola ku dňu 18. 02. 2003 v rozmedzí 1 600,-- Sk/akcia do 2 006,-- Sk/akcia. Na cenu akcií pri preveze dňa 22. 09. 2003 mal vplyv značne zmenený trhovú stav s akciami bankových inštitúcií (aj akcií Erste Bank), ako aj niekoľkodňové časové rozpätie od predchádzajúceho obchodu s akciami. V záveroch znalecká organizácia uviedla, že sa dňa 18. 02. 2003 nedalo očakávať, že by sa dosiahla pri predaji predmetných akcií cena vyššia ako 1 700,-- Sk/akcia. Akcie neboli likvidné, nebola daná ponuka na priamy predaj pred 18. 02. 2003 za cenu vyššiu ako 1 700,-- Sk. Cena 3 200,-- Sk/akcia z roku 2001, kedy Erste Bank nadobudla 87,17% akcií SLSP, v sebe zahŕňala prirážku z nadobudnutia majority - rozhodujúceho vplyvu na riadenie spoločnosti.

63. Z odborného stanoviska znalca Ing. Dušana Uhera vyplýva, že vytkol pri znaleckom odhade všeobecnej hodnoty akcií spoločnosťou ZNALEKON zrážku za minoritný podiel vo výške 50%, pričom uviedol, že táto zrážka mala byť minimálna v rozpätí od 0% do 50% s prihliadnutím na ziskovosť, stabilitu hospodárenia, akcionárskej štruktúry Slovenskej sporiteľne, a. s. Odporučil tiež aktualizovať vstupné informácie, nakoľko znalecký posudok vychádzal z podkladov rokov 2000/2001, pričom v roku 2001 bol v Slovenskej sporiteľni naštartovaný ozdravný proces, čo malo vplyv na hodnotu akcií. Uviedol tiež, že najvýhodnejšia cena za akcie nemusí byť na úrovni všeobecnej hodnoty akcií. Najvýhodnejšia cena by mala vzísť na burze z ponuky a dopytu.

64. Po zopakovaní a doplnení dokazovania odvolacím súdom žalobca uviedol, že ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania nemá, keďže ďalšie dôkazy nie je možné vykonať. Z vykonaných dôkazov podľa žalobcu vyplynulo porušenie povinností žalovaného 2/ a 3/. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia ÚFT, kde je porušenie podrobne popísané. Za porušenie povinností žalovaného 1/ zodpovedá podľa žalobcu žalovaný 2/. Z výpovede p. N. vyplynulo, že Erste Bank mala záujem o kúpu akcií za cenu 3 200,-- - 3 300,-- Sk. Žalovaný 3/ nikdy nepoprel (hoci zmluvu nepredložil), že by vykonával činnosť depozitára a na jeho vzťah k žalobcovi je potrebné aplikovať Obchodný zákonník. Žalovaný 3/ nepreukázal, že by s náležitou odbornou starostlivosťou zisťoval, o aký obchod sa malo jednať, a dal súhlas s týmto obchodom v priebehu jedného dňa. Navrhol preto žalobe vyhovieť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

65. Žalovaný 2/ k vykonaným dôkazom pred odvolacím súdom uviedol, že žalovaný 2/ neporušil žiadnu povinnosť člena štatutárneho orgánu. Pri preveze balíka akcií na Poštovú banku disponoval takými rozhodujúcimi skutočnosťami, z ktorých mal možnosť prijať uvedené rozhodnutie. V tom čase mal vedomosť, že Erste Bank nemá záujem o kúpu akcií za sumu 2 900,-- Sk/akcia, taktiež mal vedomosť o hodnote majetku pripadajúceho na akcie z audítorskej správy SLSP. Konzultoval tiež s depozitárom výšku ceny akcií. Nemal vedomosť o tom, že Erste Bank mala časovú stratégiu kúpy akcií, a ani akú cenu je ochotná predložiť. Uviedol, že len z budúceho vývoja nie je možné tvrdiť, že by sa v rozhodnom čase Erste Bank spravovala rovnako. Vo februári 2003 Erste Bank vlastnila 67% akcií SLSP, čo jej umožňovalo kontrolu nad SLSP. Bola vedomosť o tom, že Erste Bank mala záujem o kúpu akcií od ostatných akcionárov, ako boli FNM a Medzinárodná obchodná banka, ale v tom čase boli len v rokovaníach s neistým koncom, a ak by nenadobudla balík akcií od FNM a Medzinárodnej obchodnej banky nemala by Erste Bank záujem o minoritný balík žalovaného 1/, lebo by jej nepriniesol žiadne výhody. To, že v septembri 2003 Erste Bank kúpila akcie vyplýva z toho, že už vlastnila akcie od FNM a Medzinárodnej obchodnej banky, a preto mala záujem o dokúpenie zvyšného balíka. O porušení povinností by sa mohlo uvažovať vtedy, keby 18. 02. 2003 bola známa obvyklá cena akcií z anonymných obchodov, čo sa však nestalo. Ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemal.

66. Žalovaný 3/ k vykonaným dôkazom uviedol, že sa preukázala absencia pochybenia žalovaného 3/, a to z dôvodu, že aj v trestnom konaní, ako aj z listinných dôkazov v súdnom konaní vyplýva, že riadne určil limitnú cenu akcie, ktorá vychádzala z dostupných informácií na finančnom trhu a neodlišovala sa od ceny zistenej v trestnom konaní, dokonca bola vyššia. Preukázalo sa, že jediný majoritný akcionár nemal záujem na odkúpenie akcií, nebol sám schopný určiť cenu za balík akcií v rozhodnom čase a

odkúpenie minoritného podielu nebolo jeho stratégiou. V rozhodnom čase nereflektoval na žiadne známe okolnosti o záujme predat' akcie emitenta Slovenská sporiteľňa, a. s., zo strany žalovaného 1/. Ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemal.

67. Ako vyplýva z obsahu spisu žalobca sa žalobou podanou na súd dňa 19. 10. 2004 domáhal voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/ zaplata náhrady škody vo výške 5 269 849,--Sk s prísl. vzniknutej v dôsledku priameho predaja dňa 18. 02. 2003 cez Burzu cenných papierov Bratislava, a. s., 179 889 ks akcií emitenta Slovenskej sporiteľne, a. s. (SLSP) o nominálnej hodnote 1 000,-- Sk, ISIN akcií SK 1110001445 za cenu 1 700,-- Sk z majetku ROPF vopred určenému záujemcovi - do majetku Poštovej banky, a. s. (cena úhrnom bola 305 811 300,-- Sk). Podľa žaloby spoločnosť Erste Bank v roku 2001 nadobudla 87,18% balík na základnom imaní spoločnosti SLSP za sumu 3 221,-- Sk/akcia. Dňa 22. 09. 2003 bol na Burze cenných papierov Bratislava, a. s., uzavretý obchod s akciami SLSP v počte 179 889 ks za cenu 3 250,-- Sk/akcia. Išlo o identické akcie, ktoré ROPF previedol na Poštovú banku, a. s. Cenový rozdiel medzi kúpnu cenou, za ktorú Erste Bank nadobudla 179 889 ks akcií SLSP a cenou, za ktorú tieto akcie predal ROPF Poštovej banke, bol 278 827 950,-- Sk. Žalobca preto v žalobe tvrdí, že keby vo februári 2003 ROPF predal akcie Erste Bank, bol by o tento cenový rozdiel výnos z predaja vyšší. Poukázal na rozhodnutie Úradu pre finančný trh č. GRUFT 113/2004/SANE z 24. 02. 2004, ktorým úrad uložil žalovanému 1/ pokutu vo výške 2 000 000,-- Sk za závažné porušenie zákona o kolektívnom investovaní, a to § 35 ods. 1, 3, 4 a § 36 ods. 2 zák. č. 385/1999 Z. z. (ďalej ZKI). Žalobcovi ako podielníkovi ROPF bola podľa žaloby spôsobená škoda 5 214 082,-- Sk (1,89% z čiastky 278 827 950,-- Sk), keďže jeho podiel v ROPF bol v rozhodnom čase 1,89%. Žalovaný 2/ bol v rozhodnom čase členom a predsedom predstavenstva, a tak podľa § 13 ods. 4 ZKI žalovaný 1/ ako správcovská spoločnosť a podľa § 57 ZKI žalovaný 2/ ako člen predstavenstva správcovskej spoločnosti, zodpovedajú spoločne podielníkom za vzniknutú škodu.

68. Zo spisu ďalej vyplýva, že dňa 03. 05. 2005 požiadal žalobca o pripustenie vstupu ďalšieho účastníka do konania, a to pôvodne žalovaného 3/- Československá obchodní banka, a. s., pobočka zahraničnej banky v SR (predchodcu žalovaného 3), ktorý ako depozitár nesie voči podielníkom za prípadnú škodu spôsobenú správcovskou spoločnosťou tiež zodpovednosť, a to s poukazom na § 87 ods. 2 zák. č. 594/2003 Z. z. z 03. 12. 2003. Súd prvej inštancie pristúpil žalovaného 3/ pripustil.

69. Podaním doručeným súdu dňa 17. 02. 2006 žalobca rozšíril výšku uplatnenej náhrady škody na sumu 13 167 116,-- Sk (čo je v prepočte 437 068,18 eura) s prísl., a to z dôvodu, že na základe zmluvy o postúpení zo dňa 14. 02. 2006 za symbolickú 1,-- Sk získal od spoločnosti KORFIN, s. r. o., práva na vymáhanie náhrady škody proti žalovanému 1/ od ďalších 59 podielníkov ROPF, poškodených v dôsledku tých istých skutočností ako žalobca. Z týchto podielov a podielu žalobcu mu vyplýva nárok 4,813% z celkovej škody 278 827 950,-- Sk, čo je zvýšená suma 13 167 116,-- Sk (čo je v prepočte 437 068,18 eura). K podaniu pripojil Zmluvu o postúpení pohľadávky majiteľov podielových listov spravovaných žalovaným 1/ voči žalovanému 1/ uzavretú medzi žalobcom a spoločnosťou KORFIN, spol. s r. o., dňa 14. 02. 2006. Táto zmluva (č. l. 72 a nasl.) bola žalovanému 1/ doručená dňa 17. 02.2006, ako aj oznámenie žalobcu o postúpení práv podielníkov na neho (č. l. 78).

70. Podaním doručeným súdu dňa 12. 02. 2007 žalobca doplnil tvrdenia o porušení povinností žalovaných, a to u žalovaného 1/, ktorý zodpovedal podľa § 13 ods. 4 ZKI, ide o porušenie povinností § 31 ods. 2 písm. a/, b/, c/, § 31 ods. 3, § 35 ods. 1, 3, 4 a § 36 ods. 2, u žalovaného 2/ porušenie povinností uvedenej v § 51 ods. 1 ZKI a § 194 ods. 5 Obch. zák. a u žalovaného 3/ porušenie povinností uvedenej v § 20 ods. 1, § 23 ods. 1 písm. a/, § 23 ods. 3 písm. b/, § 23 ods. 5, 6, 7 ZKI. Poukázal tiež na to, že žalovanému 3/ bola rozhodnutím Úradu pre finančný trh č. GRUFT-126/2004/SANE zo dňa 23. 11. 2004 uložená pokuta 250 000,-- Sk za porušenie povinností § 20 ods. 1 druhá veta ZKI, keďže nepreveril, či cena 1 700,-- Sk/akcia SLSP, za ktorú chcel žalovaný 1/ z majetku ROPF akcie predat', je tá najvýhodnejšia a dňa 18. 02. 2003 udelil písomný súhlas na predaj akcií SLSP. Nekonal teda s odbornou starostlivosťou a v záujme podielníkov.

71. Podľa ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto

zákoně ustanovené (§ 101 až § 110). Na přemlčání soud přihlídně jen na námitku dlužníka. Ak sa dlžník přemlčania dovoľá, nemožno přemlčané právo veriteľovi priznať.

72. Podľa ust. § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa přemlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody přemlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

73. Vzhľadom na vyššie uvedené a okamih podania žaloby možno konštatovať, že žaloba na zaplatenie 5 269 849,-- Sk s prísl. (v přepočte 174 926,94 eura) bola podaná voči žalovanému 2/ (voči žalovanému 1/ bolo odvolacie konanie zastavené, takže vo vzťahu k nemu odvolací súd už dôvody k veci samej ďalej neuvádza) v přemlčacej lehote. Žalovaný 2/ však namietol, že v rozšírenom rozsahu bola žaloba podaná už po uplynutí přemlčacej lehoty. Rovnako žalovaný 3/ v konaní namietol, že voči nemu bola žaloba podaná po přemlčacej lehote v celom rozsahu.

74. Odvolací súd po preskúmaní týchto námitok došiel k záveru, že v danom prípade je námitka přemlčania dôvodná. Podľa tvrdenia žalobcu mala škoda vzniknúť pri nevýhodnom predaji akcií dňa 18. 02. 2003 porušením povinností podľa zákona o kolektívnom investovaní. Objektívna přemlčacia lehota podľa § 106 ods. 2 Obč. zák. mala uplynúť dňom 18. 02. 2006. Voči žalovanému 3/ rozšíril žalobu v pôvodnom rozsahu podaním zo dňa 03. 05. 2005, t. j. ešte pred uplynutím trojročnej objektívnej, ale aj dvojročnej subjektívnej lehoty na podanie žaloby v tejto časti (nakolko o porušení povinností depozitára sa dozvedel z rozhodnutia ÚFT č. BRUFT-126/2004/SALE zo dňa 23. 11. 2004. Rozšírenie žaloby na sumu 13 167 116,-- Sk (čo je v přepočte 437 068,18 eura) podal žalobca síce dňa 17. 02. 2006, t. j. deň pred uplynutím objektívnej přemlčacej lehoty, avšak aktívnu legitímáciu v tom čase preukazoval len Zmluvou o postúpení uzavretou so spoločnosťou KORFIN, s. r. o., dňa 14. 02. 2006 a jej predmetom bolo postúpenie len pohľadávok od spoločnosti KORFIN, s. r. o., voči žalovanému 1/. V tomto rozšírení žaloby žalobca vôbec netvrdil, že uzavrel zmluvy o postúpení pohľadávok na náhradu škody zo dňa 03. 02. 2006 voči žalovaným 2/ a 3/ s jednotlivými 59 podielníkmi (ktorých mená sú uvedené aj v zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 02. 2006). Táto skutočnosť vyvstala v súdnom konaní až v priebehu roku 2007, keď žalovaný 2/ v podaní na č. l. 164 uviedol, že dňa 23. 05. 2007, dňa 10. 06. 2007 a ďalej, mu boli doručené oznámenia o postúpení pohľadávok voči žalovaným 2/ a 3/ z podielnikov ROPF na žalobcu zo dňa 03. 02. 2006. Žalovaní 2/ a 3/ tiež podali dňa 24. 03. 2007 trestné oznámenie, v ktorom uviedli, že v priebehu roku 2007 (naposledy 24. 07. 2007) im boli doručené oznámenia od 54 podielnikov zo dňa 03. 02. 2006 o tom, že títo podielníci postúpili dňa 03. 02. 2006 pohľadávky na náhradu škody voči žalovanému 2/ a 3/. Žalovaní namietli platnosť tohto postúpenia pohľadávok a ich riadne nepreukázanie. Keďže postúpenie pohľadávky dovedy nepreukazoval postupca (jednotliví podielníci), ale postupník, mohli sa oprávnene domáhať predloženia zmlúv o postúpení pohľadávok (§ 526 Obč. zákonníka). Zmluva o postúpení pohľadávok podielnikov voči žalovanému 2/ a 3/ nebola žalobcom predložená ani k podaniu o rozšírení žaloby a ani následne v priebehu konania. Z obsahu spisu vyplynulo, že oznámenia o postúpení pohľadávok boli žalovanému 2/ doručované až v priebehu roku 2007, teda že účinky oznámení mohli nastať až v roku 2007, pričom pôvodní podielníci si predtým postúpenú pohľadávku voči žalovaným neuplatnili. Žalovaný spochybnil ich obsah v rozsahu okamihu uskutočnenia postúpenia pohľadávok. Svoje tvrdenia o antidatovaní zmlúv o postúpení pohľadávok doložil aj vyhláseniami niektorých podielnikov (p. D. - č. l. 339, p. B. - č. l. 337, p. G. - č. l. 343, p. B. - č. l. 347) o tom, že zmluvu o postúpení pohľadávok voči žalovanému 2/, ako aj oznámenie o postúpení pohľadávky adresované žalovanému 2/ podpisovali až v roku 2007. Dokonca bolo zistené, že oznámenie p. F. G. zo dňa 03. 02. 2006, ktoré malo byť ňou podpísané, podpísal jej manžel, pričom p. G. zomrela v roku 2003. Toto spochybňuje hodnovernosť žalobcovho tvrdenia, ako aj čestných vyhlásení na č. l. 358-364, že v čase rozšírenia žaloby na 13 167 116,-- Sk (čo je v přepočte 437 068,18 eura) bol nositeľom uplatnenej pohľadávky v rozšírenej časti voči žalovanému 2/ a 3/ na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 03. 02. 2006, a teda, že ju uplatnil s účinkami neplynutia přemlčacej lehoty. Pochybnosti potvrdzuje aj skutočnosť, že v podaní zo dňa 14. 02. 2006, ktorým žalobca rozšíril žalobu o 7 897 267,-- Sk (čo je v přepočte 262 141,24 eura) na 13 167 116,-- Sk (čo je v přepočte 437 068,18 eura), nebola ani len zmienka o uzavretí zmlúv s jednotlivými podielníkmi o postúpení

pohľadávok voči žalovaným 2/ a 3/, hoci tieto zmluvy podľa uvádzaného dátumu v oznámení o postúpení mali byť uzavreté už dňa 03. 02. 2006. Žalobca tvrdenia o existencii zmlúv o postúpení pohľadávok voči žalovaným 2/ a 3/ uviedol až v podaní zo dňa 11. 09. 2007 ako reakciu na námietky žalovaného 2/ voči doručovaným oznámeniam o postúpení pohľadávok v priebehu roku 2007. Žalobca v konaní súdu hodnoverne nepreukázal, že ku dňu rozšírenia žaloby, resp. ku dňu 18. 02. 2006 ako posledného dňa premľacej lehoty boli na neho postúpené od 59 podielnikov (podľa zoznamu uvedeného v podaní žalobcu zo dňa 11. 09. 2007) pohľadávky na náhradu škody voči žalobcovi 2/ a žalobcovi 3/. Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 03. 02. 2006 a ani oznámenia o postúpení pohľadávok od menovaných podielnikov zo dňa 03. 02. 2006 súdu nepredložil. Žalovaný 2/ hodnovernosť tvrdenia žalobcu o uzavretí týchto zmlúv dňa 03. 02. 2006 vyhláseniami niektorých podielnikov spochybnil. Žalobca tieto pochybnosti ničím nevyvrátil. Možno preto dospieť k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca ku dňu 17. 02. 2006 bol nositeľom pohľadávok na náhradu škody od 59 podielnikov ROPF voči žalovaným 2/ a 3/. Nebolo preukázané, že k postúpeniu pohľadávok na náhradu škody voči žalovaným 2/ a 3/ z podielnikov na žalobcu došlo ku dňu uplynutia objektívnej premľacej lehoty (do 18. 02. 2006). Žalobca tvrdenia o existencii týchto zmlúv ako nové skutkové okolnosti uplatnil v konaní až dňa 11. 09. 2007, oznámenia o postúpení pohľadávok boli žalovaným doručované až v roku 2007, čo je po uplynutí objektívnej premľacej lehoty. Skutočnosť, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávok voči žalovanému 2/ a 3/ z 59 podielnikov uvedených v podaní doručenom súdu dňa 11. 09. 2007 (zoznam podielnikov je totožný so zoznamom podielnikov v Zmluve o postúpení pohľadávok na č. l. 72 uzavretej dňa 14. 02. 2006 so spoločnosťou KORFIN), nebola preukázaná v rámci celého súdneho konania a ani skutočnosť, že išlo o podielnikov investičného fondu. Žalobca aktívnu legitímáciu v rozšírenej časti žaloby nepreukázal a žiadne návrhy na doplnenie dokazovania v tomto smere nemal, tvrdiac, že nemal možnosť navrhovať k tejto otázke dôkazy pre postup súdu. S týmito tvrdením nemožno súhlasiť, pretože po spochybnení postúpenia pohľadávok mal možnosť navrhnúť alebo predložiť dôkazy, a napokon už pri rozšírení žaloby mal tvrdiť relevantné skutočnosti, na základe ktorých žalobu rozširuje a predložiť k týmto tvrdeniam dôkazy, prípadne ich vykonanie navrhnúť. Toto však žalobca neurobil.

75. Odvolací súd dospel k záveru, že pohľadávku v rozsahu rozšírenej žaloby na 13 167 116,-- Sk (čo je v prepočte 437 068,18 eura), t. j. pohľadávku vo výške 7 897 267,--Sk (čo je v prepočte 262 141,24 eura) na základe zmlúv o postúpení pohľadávok od jednotlivých podielnikov (ktoré súdu neboli hodnoverne preukázané, ani príp. oznámeniami o postúpení, zo strany postupníkov) žalobca uplatnil až 11. 09. 2007 (č. l. 266), čo je po uplynutí objektívnej premľacej lehoty (po 18. 02. 2006). V čase, keď rozšírenie žaloby uplatnil na súde bez tvrdení o postúpení pohľadávok voči žalovaným 2/ a 3/ od podielnikov (dňa 17. 02. 2006), nebol vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nositeľom tohto práva nebol veriteľom, ale len pôvodní podielníci, ktorí však na súde toto právo neuplatnili. Premľanie časti uplatneného nároku o zaplatenie 7 897 267,-- Sk (čo je v prepočte 262 141,24 eura) voči žalovaným 2/ a 3/ je bez ďalšieho dôvodom pre zamietnutie žaloby v tejto časti. Odvolací súd konštatuje, že žalovaní 2/ a 3/ uplatnili námietku premľania v tejto časti úspešne. Premľaný nárok nie je možné žalobcovi priznať (§ 100 ods. 1 Obč. zák.), a preto rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku týkajúcom sa tejto časti nároku, odvolací súd potvrdil ako vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 C. s. p.). Vzhľadom na záver o premľaní nároku v časti o zaplatenie 7 897 267,-- Sk (čo je v prepočte 262 141,24 eura) a nepreukázania aktívnej legitímácie žalobcu v tejto časti, odvolací súd ďalej neskúmal existenciu predpokladov vzniku tohto nároku na náhradu škody, nakoľko by to bolo neúčelné.

76. Na nárok žalobcu uplatnený voči žalovanému 2/ odvolací súd aplikuje ako všeobecnú normu Občiansky zákonník a z. č. 385/1999 Z. z. ako špeciálnu normu, nakoľko žalobca ako podielník si uplatnil voči žalovanému 2/ ako členovi predstavenstva správcovskej spoločnosti nárok na náhradu škody vzniknutú podielnikovi porušením povinností žalovaného 2/ vyplývajúcich zo zákona o kolektívnom investovaní (z. č. 385/1999 Z. z.). V zmysle § 373 Obchodného zákonníka, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť. Záväzkovým vzťahom sa myslí v danom prípade obchodnozväzkový vzťah. Žalobca so žalovaným 2/ nebol v žiadnom obchodnozväzkovom vzťahu. Na náhradu škody, ktorá nevznikla z

obchodnozávazkového vzťahu, alebo ktorá nevznikla porušením povinností vyplývajúcich z Obchodného zákonníka (§ 757 Obch. zák.), nie je možné aplikovať Obchodný zákonník. V danom prípade však náhrada škody voči žalovanému 2/ mala byť spôsobená porušením povinností vyplývajúcich zo zákona o kolektívnom investovaní z. č. 385/1999 Z. z. a aj zodpovednostný vzťah je odvodzovaný z príslušného ustanovenia tohto zákona o kolektívnom investovaní, preto sa obchodný zákonník nepoužije. Ak dôjde k porušeniu povinností vyplývajúcich z iného právneho predpisu, použije sa tento predpis, prípadne platí všeobecná právna úprava § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Obchodnoprávny vzťah vnika v zmysle § 261 ods. 3 písm. a/ Obchodného zákonníka medzi členom predstavenstva spoločnosti (v danom prípade žalovaný 2/) a obchodnou spoločnosťou (v danom prípade žalovaný 1/), pričom ide o absolútny obchodnoprávny vzťah. Zmluvná zodpovednosť za škodu, ako aj mimozmluvná zodpovednosť za škodu spôsobenú obchodnej spoločnosti členom predstavenstva porušením povinnosti sa podľa § 373 a nasl. a § 757 Obchodného zákonníka bude spravovať všeobecnou právnou úpravou zodpovednosti za škodu v Obchodnom zákonníku, pokiaľ osobitná právna úprava odsekov 6 až 8, prípadne osobitná zákonná úprava (napr. § 67f a § 67k, § 11 ods. 2 a 4 ZKR) neustanovuje inak.

77. Na nárok uplatnený voči žalovanému 3/ odvolací súd taktiež aplikuje Občiansky zákonník ako všeobecnú normu a zák. č. 385/1999 Z. z. ako špeciálnu normu, nakoľko žalobca ako podielnik si uplatnil voči žalovanému 3/ ako depozitárovi nárok na náhradu škody vzniknutej podielnikovi voči žalovanému 3/ z porušenia povinností depozitára uvedených v z. č. 385/1999 Z. z. (ZKI). Ako už bolo uvedené v zmysle § 373 Obchodného zákonníka, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť. Záväzkovým vzťahom sa myslí v danom prípade obchodnozávazkový vzťah. Žalobca so žalovaným 3/ nebol v žiadnom záväzkovom vzťahu. Žalovaný 3/ bol v záväzkovom vzťahu so žalovaným 1/. Na náhradu škody, ktorá nevznikla z obchodnozávazkového vzťahu (§ 373), alebo ktorá nevznikla porušením povinností vyplývajúcich z Obchodného zákonníka (§ 757), nie je možné aplikovať Obchodný zákonník. V danom prípade však náhrada škody voči žalovanému 3/ mala byť spôsobená porušením povinností vyplývajúcich zo zákona o kolektívnom investovaní z. č. 385/1999 Z. z. a aj zodpovednostný vzťah je odvodzovaný z príslušného ustanovenia tohto zákona o kolektívnom investovaní, preto aplikovať Obchodný zákonník na daňový vzťah nie je možné.

78. Žalobca v priebehu konania rozšíril svoje tvrdenia o porušení povinnosti žalovaného 2/ ako člena predstavenstva vyplývajúcej z § 194 ods. 5 Obchodného zákonníka. Dôvodil tým aj potrebu aplikovať na daný vzťah Obchodný zákonník. Z tohto ustanovenia vyplýva členovi predstavenstva akciovej spoločnosti povinnosť vykonávať svoju pôsobnosť s náležitou starostlivosťou, ktorá zahŕňa povinnosť vykonávať ju s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej akcionárov. Z ustanovenia § 194 Obchodného zákonníka však vyplýva, že pri porušení povinnosti z ods. 4 sú povinní členovia predstavenstva podľa § 194 ods. 6 Obch. zák. spôsobenú škodu nahradiť spoločnosti (v danom prípade by to bol žalovaný 1/). V zmysle § 194 ods. 9 Obch. zákonníka nároky spoločnosti na náhradu škody voči členom predstavenstva môže uplatniť vo svojom mene a na vlastný účet veriteľ spoločnosti, ak nemôže uspokojiť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti. V danom prípade by musel mať žalobca postavenie veriteľa žalovaného 1/ (žalovaný 1/ zanikol bez právneho nástupcu) a musel by existovať nárok na náhradu škody spôsobenej žalovanému 1/ porušením povinností vyplývajúcich z ust. § 194 ods. 4 Obch. zákonníka žalovaným 2/, ktorý nie je možné uspokojiť z majetku spoločnosti. V danom prípade však žalobca neuplatňuje nárok spoločnosti na náhradu škody voči členovi predstavenstva v zmysle § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka, ale svoj vlastný nárok (prípadne postúpený nárok) na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť porušením povinnosti žalovaného 2/. Vzhľadom k tomu na nárok uplatnený žalobcom sa predmetné ustanovenie Obchodného zákonníka a ani Obchodný zákonník (pozri aj bod 76) nevzťahuje.

79. Z vykonaného dokazovania pred odvolacím súdom vyplynulo, že síce Erste Bank mala uznesením predstavenstva schválený cenový limit za akcie Slovenskej sporiteľne, a. s., vo výške 3 300,-- Sk/akcia, avšak v rozhodnom období a ani na predchádzajúcom rokovaní uskutočnenom v júli 2002 uvedenú sumu zástupcom žalovaného 1/ Erste Bank neponúkla. Išlo teda len o interné rozhodnutie Erste Bank, o

ktorom žalovaný 1/, žalovaný 2/ a ani žalovaný 3/ nemali vedomosť (opak v konaní preukázaný nebol). Ani z výpovedí svedkov nevyplynulo, že by z postoja Erste Bank bol pre žalovaných zrejmy jej záujem vo februári 2003 nadobudnúť predmetné akcie Slovenskej sporiteľne, a. s., za cenu 3 300,-- Sk/akcia, resp. nebol zrejmy záujem Erste Bank nadobudnúť akcie Slovenskej sporiteľne, a. s., od žalovaného 1/ v danom čase za žiadnu cenu. Erste Bank pritom, ako vyplynulo z korešpondencie s p. Osuským (predsedom predstavenstva RIF) z júna 2002 (č. l. 131), ako aj z následného osobného rokovania popísaného svedkami : N., H., V., vedela o záujme žalovaného 1/ predat' akcie emitenta Slovenská sporiteľňa, a. s. Z dokazovania vyplynulo, že svoju ponuku na kúpu týchto akcií žalovanému 1/ nedala, pričom v tom čase nadobudnutie akcií emitenta Slovenská sporiteľňa, a. s., od žalovaného 1/ nebolo jej prioritou a rokovania bez definovania ceny, za ktorú by akcie kúpila, ukončila. V konaní teda nebolo jednoznačne preukázané, že by Erste Bank dňa 18. 02. 2003 skutočne aj predmetné akcie za cenu 3 221,-- Sk/akcia od žalovaného kúpila. Tvrdenie žalobcu, z ktorého odvodzuje svoj nárok na náhradu škody, je teda len hypotetické. Nepotvrďuje ho ani skutočnosť, že Erste Bank neskôr predmetné akcie odkúpila za cenu 3 250,-- Sk, pretože predaj sa uskutočnil po uplynutí dlhšieho časového obdobia a nastaní ďalších skutočností - nadobudnutie väčšieho počtu akcií emitenta Slovenská sporiteľňa, a. s., od tretích subjektov.

80. Podľa ust. § 119 zák. č. 594/2003 Z. z., ktorým zákonom bol s účinnosťou od 01. 01. 2004 zrušený zákon o kolektívnom investovaní z. č. 385/1999 Z. z., ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon neustanovuje inak.

81. Podľa ust. § 120 zák. č. 594/2003 Z. z. odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa porušenia právnych predpisov, vnútorných predpisov a rozhodnutí úradu zistené v činnosti osôb podliehajúcich dohľadu, ku ktorým došlo podľa doterajších predpisov a o ktorých sa nevedelo konanie podľa doterajších predpisov, posudzujú a prejednávajú podľa tohto zákona, ak ide o také porušenia, ktoré sa posudzujú ako porušenia aj podľa tohto zákona.

82. Podľa § 13 ods. 4 zák. č. 385/1999 Z. z. správcovská spoločnosť je zodpovedná podielnikom, ktorých majetok v podielovom fonde spravuje, za všetky škody vzniknuté v dôsledku neplnenia alebo nedostatočného plnenia svojich povinností vyplývajúcich zo zákona alebo zo štatútu podielového fondu. Voči úradu sa nemôžu uplatniť nároky podielnikov na náhradu škody z dôvodu porušenia zákona správcovskou spoločnosťou.

83. Podľa § 31 ods. 2 zák. č. 385/1999 Z. z. pri správe majetku v otvorenom podielovom fonde je správcovská spoločnosť povinná najmä a) hospodáriť s majetkom v otvorenom podielovom fonde s odbornou starostlivosťou v súlade so zameraním investičnej stratégie vymedzenej v štatúte otvoreného podielového fondu a pri dodržaní pravidiel obmedzenia a rozloženia rizika ustanovených týmto zákonom, b) dbať na ochranu záujmov podielnikov a uprednostňovať záujmy podielnikov pred vlastnými záujmami a záujmami akcionárov správcovskej spoločnosti, c) zastupovať záujmy podielnikov pri vymáhaní škody, ktorú im pri výkone svojej činnosti spôsobil depozitár porušením alebo nedostatočným plnením svojich povinností, ktoré mu vyplývajú z tohto zákona a zo zmluvy na výkon činnosti depozitára.

84. Podľa § 57 zák. č. 385/1999 Z. z. členovia predstavenstva, ktorí spôsobili podielnikom podielového fondu porušením svojich povinností pri výkone funkcie člena predstavenstva škodu, zodpovedajú podielnikom za túto škodu spoločne a nerozdielne. Ustanovenia zmluvy medzi správcovskou spoločnosťou a členom predstavenstva alebo ustanovenia stanov správcovskej spoločnosti vylučujúce alebo obmedzujúce zodpovednosť člena predstavenstva za škodu sú neplatné.

85. Z rozhodnutia Úradu pre finančný trh č. GRUFT-113/2004/SANE zo dňa 24. 02. 2004 nevyplyva záver o porušení povinností žalovaného 2/. V zmysle § 60 ods. 1 písm. e/ zák. č. 385/1999 Z. z. spadla žalovaný 2/ ako člen predstavenstva žalovaného 1/ pod pôsobnosť úradu pri výkone dohľadu a úrad v zmysle § 61 ods. 1 mohol pri zistení porušenia povinností uvedených ZKI, v štatúte podielového fondu,

v stanovách správцovskej spoločnosti, v povolení udelenom podľa tohto zákona, alebo pri porušení osobitných právnych predpisov upravujúcich ich povinnosti (Obchodný zákonník, Občiansky zákonník a pod.), alebo pri nesplnení opatrení uložených právoplatným rozhodnutím úradu, a) uložiť opatrenia na nápravu zistených nedostatkov, lehotu na ich splnenie a povinnosť v určenej lehote informovať úrad o ich splnení, najmä mohol uložiť zmenu a podmienky zmeny činnosti depozitára, núteného správcu alebo likvidátora a výmenu osôb v orgánoch správцovskej spoločnosti, b) pozastaviť na vymedzenú dobu a vo vymedzenom rozsahu nakladanie s majetkom v podielovom fonde, vydávanie podielových listov a súčasne určiť núteného správcu majetku na túto dobu, c) uložiť pokutu (§ 62), d) nariadiť správцovskej spoločnosti uzavretie hospodárenia s majetkom v podielovom fonde, e) rozhodnúť o skončení činnosti správцovskej spoločnosti, f) odňať povolenie udelené podľa tohto zákona a súčasne určiť núteného správcu.

86. V konaní nebolo preukázané a ani tvrdené stranami sporu, že by ÚFT viedol voči žalovanému 2/ konanie pre porušenie povinnosti ZKI (ani pôvodného ZKI ani podľa nového právneho predpisu v zmysle § 120 zák. č. 594/2003 Z. z.). Z uvedeného možno uzavrieť, že ani ÚFT nebolo zistené konkrétne porušenie povinnosti žalovaného 2/, a to ani podľa právnej úpravy z roku 1999 a ani právnej úpravy z roku 2003. Zistené (z uvedených rozhodnutí ÚFT) bolo porušenie povinností vyplývajúcich zo ZKI pre žalovaného 1/ ako správцovskej spoločnosti (ten však zanikol výmazom z obchodného registra) a porušenie povinností depozitára, t. j. žalovaného 3/, vyplývajúcich zo ZKI. U žalovaného 2/ nebolo zistené porušenie povinností ani v konaní o trestnom oznámení podanom na žalovaného 2/ tak žalobcom, ako aj Úradom pre finančný trh, vedenom na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru BA I, Úradu justičnej a kriminálnej polície Bratislava I pod ČVS: ORP-74-183/JKP-2004, a nebolo zistené ani spôsobenie škody podielnikom zo strany žalovaného 2/ podielníkom ROPF. Generálna prokuratúra trestné stíhanie z týchto dôvodov zastavila. S tvrdením žalobcu, že za porušenie povinností konštatovanej ÚFT na strane žalovaného 1/ zodpovedá žalovaný 2/, nemožno v danom prípade súhlasiť. Žalovaný 1/ mal 2 členov predstavenstva, taktiež viacerých zodpovedných odborných zamestnancov (inak by nemal povolenie od ÚFT v zmysle § 6 ZKI) a celkovo vo veci prevodu akcií emitenta Slovenská sporiteľňa, a. s., konalo viacero osôb, a to v rámci rokovaní s Erste Bank v roku 2002, ďalej v rámci vypracovania odbornej analýzy pred uskutočnením prevodu dňa 18. 02. 2003 a zabezpečením súhlasu depozitára s cenovým limitom za akciu. V konaní bolo preukázané, že žalovaný 2/ vychádzal z odbornej analýzy zodpovedného odborného aparátu, ďalej vychádzal z informácií svedka Osuského o výsledkoch rokovaní s Erste Bank - o nezáujme Erste Bank kúpiť predmetné akcie emitenta Slovenská sporiteľňa, a. s., od žalovaného 1/, ako aj vychádzal zo skutočností, že sa s akciami Slovenskej sporiteľne, a. s., neobchodovalo. Obranu žalovaného 2/, ktorú produkoval v priebehu súdneho konania, odvolací súd vyhodnotil ako presvedčivú (logickú a vychádzajúcu z vykonaných dôkazov), a teda úspešnú. Pred tým, než žalovaný 2/ dal pokyn na predaj 179 889 ks akcií emitenta Slovenská sporiteľňa, a. s., mal analýzu zamestnancov odboru portfólio manažment mal súhlas depozitára s predajom týchto akcií za cenový limit 1 700,-- Sk/akcia. Žalovaný 2/ nemal rozumné pochybnosti o tom, že by bol predaj akcií za cenu 1 700,-- Sk v danom čase ekonomicky nevýhodný. Z vykonaného dokazovania teda nie je možné jednoznačne dospieť k záveru, že by konkrétne žalovaný 2/ porušil svoju povinnosť konať pri prevode akcií emitenta Slovenská sporiteľňa, a. s., s odbornou starostlivosťou. Porušenie povinnosti je jedným zo základných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle § 420 ods. 1 Obč. zák. a existencia tohto predpokladu na strane žalovaného 2/ nie je preukázaná.

87. Navyiac možno prisvedčiť tvrdeniu žalovaného 2/, že do majetku v podielovom fonde patrí aj nárok podielnikov na náhradu škody voči členovi predstavenstva (a samozrejme aj nárok podielnikov na náhradu škody voči správцovskej spoločnosti podľa § 13 ZKI). Podielový list potom predstavuje aj podiel každého podielníka na tomto nároku na náhradu škody voči členom predstavenstva. Podielník má právo na náhradu škody voči členom predstavenstva len za podmienky, že má podielové listy. Ak mu boli vyplatené podielové listy, podielové listy zanikajú (§ 28 ods. 4 ZKI). Po vyplatení podielových listov už nemá (bývalý) podielník žiaden podiel na majetku podielového fondu a ani na náhrade škody na majetku podielového fondu. Náhrada škody na majetku v podielovom fonde patrí totiž len tým, ktorým patrí majetok v podielovom fonde, a to v závislosti od ich podielu na majetku v podielovom fonde. Ak sa správцovská spoločnosť zruší s likvidáciou, podielníkom sa vyplatí ich podiel na majetku v podielovom

fonde a všetky záväzky z hospodárenia s majetkom v podielovom fonde vyrovnáva depozitár (§ 19 ods. 3 ZKI), vrátane prípadných záväzkov, ktoré vznikli v dôsledku porušenia povinností správцovskej spoločnosti pri hospodárení s majetkom v podielovom fonde. Postavenie podielnikov teda aj v tomto prípade zanikne. Žalobca nie je v čase vydania rozhodnutia súdu v tomto konaní vecne legitimovaný na uplatňovanie nároku na náhradu škody voči žalovanému 2/ podľa § 57 ZKI, nakoľko mu nesvedčí postavenie podielnika, a to v celom rozsahu uplatneného nároku.

88. Ak žalobcovi po zrušení žalovaného 1/ bolo vyplatené menej, napr. z dôvodu škody na majetku v podielovom fonde, ktorá mala vzniknúť ešte pred zrušením žalovaného 1/ má právo na doplatenie jeho podielu voči depozitárovi (§ 19 ods. 3 ZKI, avšak takýto nárok žalobca neuplatnil), ale nie voči členom predstavenstva. Zo žiadneho zákonného ustanovenia totiž nevyplyva povinnosť členov predstavenstva vyplatiť podielnikom ich podiel na majetku v podielovom fonde.

89. Vyššie uvedené dôvody (nepreukázanie existencie všetkých predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody, nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu), spolu s úspešne uplatnenou námietkou premĺčania, sú dôvodom pre zamietnutie žaloby žalobcu voči žalovanému 2/ v celom rozsahu. Odvolací súd preto konštatuje správnosť výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby proti žalovanému 2/, a preto v tejto časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

90. Podľa § 24 ods. 1 zák. č. 385/1999 Z. z. depozitár zodpovedá správцovskej spoločnosti za škody spôsobené porušením povinností vyplývajúcich z tohto zákona a zo zmluvy na výkon činnosti depozitára pri výkone svojej činnosti, a to aj po jej skončení.

91. V zmysle § 119 zák. č. 594/2003 Z. z. nároky vzniknuté do účinnosti tohto zákona z právnych vzťahov vzniknutých pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa spravujú predchádzajúcim právnym predpisom, čo je v danom prípade zák. č. 385/1999 Z. z. S poukazom na vyššie uvedené ustanovenia odvolací súd dospel k záveru, že zák. č. 385/1999 Z. z. v ust. § 24 neupravoval priamu zodpovednosť depozitára voči podielnikom. Takúto zodpovednosť upravil až zák. č. 594/2003 Z. z. v § 87 ods. 2. Depozitár v zmysle zák. č. 385/1999 Z. z. zodpovedal za škodu spôsobenú porušením svojich povinností správцovskej spoločnosti. Správцovská spoločnosť bola povinná vymáhať náhradu škody od depozitára podľa § 31 ods. 2 písm. c/ zák. č. 385/1999 Z. z. a niesla v tomto rozsahu za nesplnenie tejto povinnosti zodpovednosť voči podielnikom. Nakoľko žalobca si uplatňuje nárok voči žalovanému 3/ ako nárok na náhradu škody spôsobenú podielnikovi neplnením povinnosti depozitára vyplývajúcej zo zák. č. 385/1999 Z. z. zo vzťahu vzniknutého za účinnosti tohto zákona, možno konštatovať, že na uplatnenie tohto práva nie je voči depozitárovi aktívne legitimovaný (§ 24 ods. 1 zák. č. 385/1999 Z. z.).

92. Naviac v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že v dôsledku porušenia povinnosti žalovaného 3/, ktoré bolo definované v rozhodnutí Úradu pre finančný trh č. GRUFT-126/2004/SANE zo dňa 23. 11. 2004, teda že v príčinnej súvislosti s týmto porušením vznikla žalobcovi žalobou uplatnená škoda. Nebolo preukázané, že by pri dodržaní tejto povinnosti žalovaného 3/ boli predmetné akcie v rozhodnom čase predané za cenu vyššiu ako 1 700,-- Sk/akcia, resp. že by ich bola kúpila Erste Bank za cenu 3 221,-- Sk/akcia. V konaní nebola preukázaná existencia relevantného záujemcu o predmetné akcie za sumu vyššiu ako 1 700,-- Sk/akcia. Bolo preukázané, že Erste Bank nemala v tom čase o kúpu predmetných akcií od žalovaného 1/ záujem, odkúpenie tohto počtu akcií od žalovaného 1/ nebolo jeho stratégiou. V rozhodnom čase Erste Bank nereflektovala na žiadne známe okolnosti o záujme predat' akcie emitenta Slovenská sporiteľňa, a. s., zo strany žalovaného 1/. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že ani pri nároku žalobcu na náhradu škody uplatneného voči žalovanému 3/, nebola preukázaná existencia všetkých predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody (§ 420 ods. 1 Obč. zák.). Nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovaného 3/ a vznikom uplatnenej škody.

93. Uvedené skutočnosti, spolu s úspešne uplatnenou námietkou premĺčania (podľa dôvodov uvedených vyššie) sú dôvodom na zamietnutie žaloby voči žalovanému 3/ v celom rozsahu, a teda dôvodom na potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby voči žalovanému 3/. Odvolací súd

vyhoveli odvolacím námietkam žalobcu týkajúcim sa nedostatkom v dokazovaní (doplnil a zopakoval dokazovanie), ako aj námietkam týkajúcim sa nesprávnosti záverov o porušení povinností žalovaného 1/ a žalovaného 3/ z rozhodnutí Úradu pre finančný trh. Z dôvodov vyššie uvedených však neprisvedčil odvolacím námietkam o aplikácii príslušných ust. Obchodného zákonníka na nárok na náhradu škody, ako aj na jeho premlčanie, ďalej neprisvedčil námietkam o porušení povinností žalovaného 2/ a o naplnení všetkých predpokladov na náhradu škody u žalovaného 3/.

94. K odvolaniu žalobcu voči výroku o náhrade trov konania žalovaného 3/ odvolací súd uvádza, že náhrada trov konania bola priznaná na základe vyčíslenia právneho zástupcu žalovaného 3/ zo dňa 20. 11. 2007 a v ňom uvedenej špecifikácie úkonov právnej služby na č. 1. 369. Súd prvej inštancie priznal náhradu trov vo výške 361 698,60 Sk za 8 úkonov právnej služby a odmenu 39 050,-- Sk/úkon, 1 úkon za odmenu vo výške 50%, t. j. za 19 525,-- Sk a 1 úkon za odmenu vo výške 25%, t. j. za 762,50 Sk. K odmene za úkony právnej služby súd prvej inštancie priznal žalovanému 3/ aj 19% DPH, nakoľko právny zástupca žalovaného 3/ je platiteľom DPH a 3x režijný paušál vo výške 164,-- Sk/úkon a 6x režijný paušál vo výške 178,-- Sk. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že úkony uvedené v špecifikácii a priznané súdom prvej inštancie vo vyššie uvedenom rozsahu, boli vykonané účelne a výška priznaných trov zodpovedá vyhláske č. 655/2004 Z. z. (úkony boli vykonané po 01. 01. 2005). Z tohto dôvodu možno konštatovať, že odvolanie žalobcu proti výroku o náhrade trov konania je nedôvodné.

95. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/, ako vo výroku vecne správne podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

96. Žalovaní 2/ a 3/ mali v odvolacom konaní plný úspech majú preto podľa § 255 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 396 ods. 1 O. s. p. nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

97. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov. b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu. c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník. d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie. e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znova od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je dovolateľom

fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany, podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisovo rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).